

Frit Danmark

I SAMARBEJDE MED

DE STORKØBENHAVNSKE VIETNAMKOMITEER

Vietnam

ARTIKLER OG NOTER

1945—1967

Nærværende pjece er udarbejdet på grundlag af artikler i Frit Danmark under redaktion af Marianne Kruse, Per Jacobsen, Ulla Koppel, og Peter Bjerrum fra Frit Danmarks Ungdomsgruppe og Knud Jensen fra De Storkøbenhavnske Vietnamkomiteer.

★

Det har været vort formål med det foreliggende materiale at påvise i hvor høj grad argumenterne for intervention i Vietnam ikke har ændret sig i de forløbne 22 år og i hvor høj grad de kapitalistiske magter var og er ude af stand til at ændre deres militante holdning til koloniproblemet. Det er vort håb at pjecen må bidrage til en forståelse af befrielseskrigens nødvendighed og nødvendigheden af vor sølariske støtte.

Vi repeterer...

1945. Dannelsen af Den demokratiske republik Vietnam med Ho Chi Minh som præsident. Franskmandene vender tilbage til Indo-kina.
1946. Frankrig anerkender Vietnam som uafhængig stat indenfor Den franske Union. Franskmandene opretter lydregering som modtræk mod DRV. 6000 dræbt under fransk bombardement af Haiphong. Den væbnede konflikt begynder.
1949. Frankrig erklærer Vietnam uafhængig under ledelse af den tidligere kejser Bao-Dai.
1950. Vietminh befrier Nordvietnam. USA sender sin første militærhjælp til det franske ekspeditionskorps.
1953. USA tilbyder at dække 70 pct. af de franske militærudgifter i Indo-kina.
1954. Franskmandene besejres ved Dien Bien Phu. Genevekonferencen. SEATO oprettes.
1955. Diem indsættes som præsident for Sydvietnam. DRV forsøger at få forhandlinger om genforeningsvalget igang med Sydvietnam. Diem forsøger at udrydde forskellige religiøse sekter. USA sender de første militære rådgivere til Vietnam.
1956. Forfølgelsen af tidl. Vietminh-tilhængere og religiøse sekter i Sydvietnam intensiveres. Diem afslår at lade afholde valg om genforening. Opbygningen af strategiske landsbyer påbegyndes. Amerikanske militærrådgivere overtager træningen af den sydvietnamesiske hær.
1958. Væbnede opstande mod Diem.
1959. Lov indført i Sydvietnam iflg. hvilken personer kan dømmes på mistanke alene.
1960. Den nationale befrielsesfront dannes. Antallet af amerikanske rådgivere nu oppe på 3000.
1961. USA sender guerilla-krigseksperter til Sydvietnam.
1963. Krigen om de strategiske landsbyer (specialkrigen) startes. Der er nu 25.000 am. soldater i Vietnam. Buddhistiske protestselvmord. Diem styrtet.
1964. Tonkin-episoden. De første amerikanske bombardementer af Nordvietnam.
1965. Konstante bombardementer af Nord-vietnam. Marts: 35.000 amerikanske soldater i Vietnam. 13. statskup siden Diems fald; Ky indsættes. USA indrømmer at have afslået nordvietnamesiske tilbud om fredsforhandlinger i efteråret 1964 og maj 1965.
- på sikkerhedsrådets dagsorden. 113.000 sydvietnamesiske soldater derserteret i løbet af 1965 iflg. Saigon-regeringens egne opgivelser. Demonstrationer verden over mod USA's krig i Vietnam. Buddhistiske oprør mod Ky i Da-Nang og Hue. Den amerikanske overkommando meddeler at amerikanske fly har bombet mål i Cambodja. USA fly bomber Hanoi og Haiphongs forstæder samt den demilitariserede zone langs den 17. breddegrad. Militærstyret „vinder valget“ i Sydvietnam. Manilla-mødet. Amerikanerne overtager helt krigsførelsen i Vietnam. Saigon-tropperne skal være bagtroppe og posteres i de „rensede områder“. New York Times' korrespondent meddeler at „USA systematisk har bombet civile mål i Nordvietnam.“
1967. U Thant opfordrer USA til betingelsesløst at indstille bombningerne. Jerntrekantoffensiven indledt. Artilleribeskydning af Nordvietnam.

Pjecen kan rekvireres hos Frit Danmark, Klareboderne 6, Kbh. K. Tlf. 113147, og hos De Storkøbenhavnske Vietnamkomiteer, Korsgade 49, Kbh. N. Tlf. 353550.

Den blodige KRIK

AF WILLIAM SAXTORPH

DER skrives verdenshistorie i det fjerne østen. Efter oprettelsen af den kinesiske folkerepublik, Kuomintang's afgørende nederlag på det kinesiske fastland og Sovjetunionens, Englands og en række mindre magters (også Danmarks) anerkendelse af den nye kinesiske centralregering indtraf i januar måned en begivenhed, der ikke alene har den allerstørste betydning for det land, der først og fremmest er impliceret, men også for udviklingen fremover i alle de lande i Østen, der endnu er under direkte eller indirekte europæisk herredømme. Begivenheden var den Kinesiske Folkerepubliks og Sovjetunionens anerkendelse af den demokratiske republik Vietnam under Ho Chi Minhs ledelse.

Vietnam (landet i syd) består af de tre provinser i »Fransk« Indokina, som franskmændene kalder Tonkin, Annam og Cochinkina. Landets areal er ca. halvanden gang så stort som Frankrig, og befolkningen udgør ca. 20 mill. af hele Fransk Indokinas ca. 24. Landet er i væsentlig grad bjergland med undtagelse af Den Røde Flods og Mekongs dale og deltaer. I deltaerne lever den største del af befolkningen, her ligger de største byer, Hanoi og Saigon, og her drives det stærkt specialiserede landbrug (kunstig vanding, ris). I Tonkins bjerge er store mængder af kul, jern, tin og andre værdifulde mineraler, og i Cochinkina er kæmpemæssige plantager med kulturplanter, først og fremmest gummi. Etnologisk, sprogligt og kulturelt udgør befolkningen et af de mest homogene folkeslag i østen, og det besidder en århundredgammel, selvstændig kultur, også som statsdannelse.

Franskmænd i Indokina.

ALLEREDE i slutningen af 1700-tallet intervenerede franskmændene i Indokina, og i 1863 tvang de med våbenmagt den vietnamesiske kejser i Hue til at afstå de tre østlige provinser i Cochinkina; i 1867 besatte de den resterende vestlige del og efter en årrække med politisk og militær indblanding fra Frankrigs side måtte kejseren i 1883 og 1884 indvillige i fuldstændig militær besættelse også af Annam og Tonkin og oprettelse af et fransk »protektorat«. I 1887 satte franskmændene kronen på

værket ved oprettelse af den såkaldte »Indokinesiske Union«, som befæstede kolonistytet og lagde den reelle, faktisk enevældige magt i hænderne på en generalguvernør med sæde i Hanoi. Cochinkina administreredes direkte af de franske kolonimyndigheder, Annam forblev officielt et kejserrige med dobbelt administration, en fransk og en vietnamesisk, reelt styret af franskmændene, mens Tonkin til en begyndelse i teorien var et selvstændigt protektorat med en vicekonge, en post som imidlertid afskaffedes i 1897, administrationen havde hele tiden været direkte fransk.

Den franske koloniadministration udmærkede sig — og udmærker sig — ved alle de for kolonistystemet klassiske egenskaber. Økonomisk knyttedes landet nært til Frankrig — og ensidigt til Frankrigs fordel. Hele landets økonomi kontrolleredes af »Banque de L'Indochine« som repræsentant for franske og andre (i den allerseneste tid i første række amerikanske) kapitalinteresser. Denne banks aktiekapital på nominelt 150 mill. francs havde i 1946 en kursværdi af 4.400 mill., et tal der giver et beskædet indtryk af denne blomstrende virksomheds omfang. Landet leverede Frankrig billige råstoffer med høje priser på verdensmarkedet, tin, krydderier og gummi og var et sikkert afsætningsmarked for franske færdigvarer til tårnhøje priser, der kunne opretholdes på det fuldstændigt aflukkede indokinesiske marked. Landets egen forarbejdende industri blev systematisk forsømt, siden 1929 har der uden for plantage- og minedriften på intet tidspunkt været over 100.000 egentlige industriarbejdere.

Opiumssystem og pålidelighedsattester.

I LANDBRUGET, hvor størstedelen af befolkningen var og er beskæftiget, oprettedes der fra omkring 1890 store koncessioner til plan-tagedrift, koncessioner der officielt bestod af jom-fruelig jord, men som i realiteten ofte oprettedes ved at fordrive bønderne fra jorden. Plantagearbejdernes kår var ekstremt dårlige på grund af minimale lønninger og usunde arbejdsforhold.

For den frie bonde gælder det ligesom i Kina, at indførelse af moderne markedsøkonomi under de specielle koloniforhold har medført

en kolossal forøgelse af bøndernes gæld med påfølgende forvandling af flertallet af bønderne fra selvejere til gældbundne fæstere.

De nævnte forhold er blot en nøgtern karakteristik af de almindelige vilkår for den indfødte befolkning; de ekstreme eksempler på kolonistyre misbrug er ganske anderledes krasse: mens opiumsrygning praktisk talt var ukendt før det franske styre, blev det siden sat i system af det franske opiumsmonopol, i 1934 var forbruget 29.000 kg, i 1940 70.000. Salget foregår officielt fra såkaldte »afvænningslokaler«, og mens der i 1943 blev brugt følgende beskedne summer til skoler 748.000 piaster, til hospitaler 71.000, til biblioteker 30.000, anvendte staten samme år 4.473.000 piaster til indkøb af opium, der gennem en årrække indbragte det nette overskud af omkring 60 mill. piaster om året. Allerede i 1897 oprettedes et spiritusmonopol i visse dele af landet, fra 1902 i hele landet, og fra 1934 blev spiritus»nydelsen« ved lov gjort tvungen, så alle, unge og gamle i flæng, skulle købe mindst syv liter spiritus om året.

For det politiske livs vedkommende kan det være tilstrækkeligt at anføre, at alle politiske og offentlige ytringer var underkastet det franske sikkerhedspolitis omhyggelige kontrol, og at landets egen befolkning ikke frit kunne tage bopæl eller rejse inden for landets egne grænser uden »pålidelighedsattest« fra sikkerhedspolitiet.

Der var altid modstand i Vietnam.

DEN vietnamesiske befolkning har aldrig godvilligt fundet sig i det franske styre, og under indtryk af Japans modernisering og dr. Sun Yat-sens nationalistiske idéer dannedes i 1907 den første begyndelse til en moderne nationalbevægelse. I tyverne dannedes de første fagforeninger og det vietnamesiske sidestykke til Kuomintang, Viet-Nam-Quoc-Dan-Dang, og i januar 1930 grundlagdes på en kongres i Hongkong Indokinas kommuni-

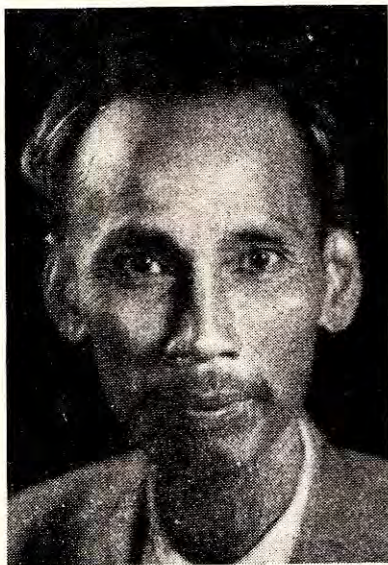
stiske parti. Samme år flammede oprøret på initiativ af Viet-Nam-Quoc-Dan-Dang over hele landet. Det blev ganske vist slået ned ved indsats af moderne tropper og flyvevåben, men på grundlag af kampens erfaringer opbyggedes der i midten af trediverne, mens folkefronten regerede i Frankrig, en mægtig kongresbevægelse med det dobbelte formål at arbejde for indførelse af demokratiske forhold i landet og modarbejde den japanske aggression og infiltration. Ved krigens udbrud i 1939 kastede de franske myndigheder sig energisk over nationalbevægelsen og dens forskellige fløje, som i de foregående år havde ført en halv-legal tilværelse, og drev den under jorden.

Ho, den store leder, som man troede død.

DET var dette land, der under den anden verdenskrig gik ind til den japanske besættelse under fransk Vichy-styre.

Mens det franske kolonistyre tilsluttede sig Vichy og samarbejdede med japanerne, og et tyndt lag af den nationale overklasse og af højrefløjen af den nationale bevægelse med kejseren Bao Dai i spidsen — ligesom Soekarno i Indonesien — mere eller mindre åbenlyst betragtede japanerne som befriere, forværredes den store befolknings kår yderligere under den dobbelte japanske og franske undertrykkelse; og på grundlag af de eksisterende illegale organisationer og flere nydannede opbyggedes en mægtig modstandsfront, der i marts 1941 mødtes i en lille kinesisk by, hvor den store modstandsorganisation Viet-Nam-Doc-Lap-Dong-Minh, almindeligvis kaldet Viet-Minh, grundlagdes. Den nye organisations ubestridte leder var en ukendt mand ved navn Ho Chi Minh, som imidlertid viste sig at være identisk med den berømte revolutionære Nguyen-Ai-Quoc, en af stifterne af Indokinas kommunistiske parti, som man forlængst troede død i et engelsk fængsel i Hongkong.

Viet-Minh førte en aktiv politisk og militær modstandskamp rettet mod fremmedherredømmet af både fransk og japansk tilsnit, for de forenede nationers sejr og for landets selvstændighed i forbund med Frankrig. Hovedpunkterne i bevægelsens program var: almindelig valgret og demokratiske rettigheder for folket, amnesti for politiske fanger, afstraffelse af kollaboratører og konfiskation af deres ejendom, industrialisering af landet og gennemførelse af en jordreform, 8-timers arbejdsdag, forbedring af sundhedsvæsenet og indførelse af obligatorisk skolegang. Samarbejdet med Frankrig indenfor den planlagte franske union og bevarelsen af den

Præsident Ho-Chi-Minh
— anerkendt af Kina og Sovjet.

private ejendomsret angav tydeligt dette programs brede og moderate, men netop derfor realistiske og gennemførlige karakter.

Den demokratiske forfatning.

VED japanernes kapitulation abdicerede Bao Dai og hans japansk-venlige regering takkede af, og den 2. september proklamerede Ho republikken Vietnam i landets gamle hovedstad Hanoi.

Den 8. september undertegnede Ho i sin egenskab af provisorisk regeringschef et dekret, der oprettede almindelig valgret, og valgene til nationalforsamlingen fastsattes til december 1945 (i nogle dele af landet udskudt til januar 1946). Valgene gav et kæmpemæssigt flertal til Viet-Minh, og den 2. marts 1946 trådte nationalforsamlingens 300 medlemmer, som repræsenterede alle kredse af befolkningen, sammen i Hanoi, og den 8. november blev den nye forfatning, landets første frie, vedtaget med 240 stemmer. Der er ikke her plads til at gå ind på forfatningens enkeltheder, blot skal det siges, at Viet-Minh program stort set hermed blev ophøjet til lov, og at landet dermed for første gang i sin historie havde fået en demokratisk forfatning udgået af folkeviljen.

Men den nye statsdannelse fik ikke lov at udvikle sig under fredelige forhold. Frankrig kæmpede fra første færd med alle midler for at genvinde sin tabte magt, og den fremgangsmåde, man valgte, minder i mangt og meget om hollændernes i Indonesien. Allierede tropper besatte landet og i Cochinkina gennemførte den engelske general Gracey 21.—23. september et kup mod de vietnamesiske myndigheder, der måtte gå under jorden, og i løbet af efteråret genoprettedes fransk administration i det meste af denne del af landet.

Ho hersker over 80 pct. af territoriet.

DEN 6. marts anerkendte Frankrig ganske vist republikken Vietnam som en selvstændig stat indenfor den franske union, men krigshandlingerne fortsatte trods alt over hele landet, hvor de franske tropper satte sig fast i deres gamle positioner. Forholdet var stadig officielt venskabeligt, og forhandlingerne fortsattes indtil den 19. december 1946, da den franske hær under massiv indsats af moderne krigsmidler efter flere dages kamp besatte Hanoi og fordrev Ho og hans regering til bjergene. Siden denne begivenhed har Frankrig nægtet at forhandle med Ho, og en langvarig og blodig krig har hærget landet.

Franskmændene holder mellem 120 og 150.000 mand tropper i landet, men har ikke på nogen måde været i stand til at gennemtvinge en afgørelse. Under krigen har de kun været i stand til at holde de store byer og største kommunikationslinjer, og selv her generes de af idelige overfald fra Vietnams væbnede styrker. Nøgterne iagttagere, der ikke nærer mindste sympati for Ho, mener, at henved 80 pct. af landets territorium beherskes af Hos regering, og at 90—95 pct. af befolkningen slutter op om republikken. Denne utvivlsomme stabilitet og styrke i det republikanske styre beror i væsentlig grad på, at Ho har formået at skabe et fælles nationalt program, der taler direkte til praktisk talt alle lag af befolkningen, at han gentagne gange har udvidet sin regering for at opnå en virkelig bred repræsentation.

Alle Frankrigs politiske manøvrer og oprettelsen af forskellige franske lydregninger, nu sidst anerkendelsen af den tidligere kejser Bao Dai som vietnamesisk statschef har kun forøget modstanden. Bao Dai er det dårligst tænkelige kort for franskmændene at spille i Indokina. Han var forhadet som kejser, forringede yderligere sin position bl. a. ved at samarbejde med Vichy-folkene og japanerne. Hans ankomst fra Frankrig sidste sommer gav anledning til de største pro-republikanske demonstrationer i byen i mange år, og yderligtgående højreindstillede nationale kredse, som han havde ventet at kunne støtte sig på, kom til den stik modsatte konklusion, nemlig at nu måtte alle uanset politiske synspunkter samles om at sikre landet uafhængighed, og tilsluttede sig Ho.

Skal sejren vindes med Chiangs våben?

EFTER at den republikanske delegation i Paris i august måned sidste år indstillede sin virksomhed, er enhver forbindelse mellem republikken og Frankrig afbrudt, og krigen går videre.

I Frankrig vokser fra dag til dag en protestbevægelse mod »den beskidte krig«, som den kaldes, og den franske hærns egne eksperter har åbenlyst udtalt, at med den nuværende militære indsats kan krigen ikke vindes, og den koster allerede de franske skatteborgere hundreder og atter hundreder af milliarder francs om året. Kun en indsats af den franske hærns egne hovedstyrker i et antal af op til en halv million mand vil være i stand til at afgøre krigen på Frankrigs vilkår, og en sådan indsats anses af gode politiske grunde som umulig. Alternativet er at opgive krigen og forhandle med Ho på lige fod, og det vil den franske regering ikke.

Kinas og Sovjetunionens anerkendelse af republikken Vietnam betyder rimeligvis, at Ho efter krigen erfaringer ikke længere er rede til at forhandle med Franskmandene på grundlag af selvstændig status inden for den Franske Union, men at kravet nu lyder på fuldstændig statlig suverænitet. Anerkendelsen betyder rimeligvis ligeledes, at han vil være i stand til at skaffe sig det, han hidtil har manglet for at kunne føre krigen til en sejrrig afslutning, nemlig tunge våben. Får han dis-

se tunge våben, vil det franske herredømme snart være forbi.

Det er ikke usandsynligt, at skæbnen vil vise sig fra sin allermost ironiske side og lade de tanks, kanoner og flyvemaskiner af amerikansk oprindelse, som de kinesiske folkehære har erobret fra Kuomintang, være tungen på vægtskålen og bibringe det franske kolonistyre i Indokina et nederlag, der ikke alene vil give genlyd i Vietnams nabolande, men i hele Asien.

Nummer 3

Juni 1953 12. årgang

FRANKRIGS DYRE KRIG I INDOKINA

Af

GILETTE ZIEGLER

DEN seneste udvikling af krigen i Indokina har gjort større indtryk på offentligheden i Frankrig end det hidtidige forløb af denne krig, som nu har været i syv år.

Det må retfærdigvis indrømmes, at da fjendtlighederne begyndte, var den franske offentlighed så godt som uvidende om, hvad der var foregået i de østasiatiske besiddelser, mens hjemlandet var under tysk besættelse. Man vidste lidt om, at en bred modstandsbevægelse havde dannet sig imod japanerne, og at kejser Bao-Dai, som samarbejdede med fjenden, var blevet styrtet i august 1945 og efterfulgt af Ho Chi Minh, som blev præsident for den nye republik Vietnam omfattende Tonkin, Annam og Kochinchina (Laos og Kambodja forblev »uafhængige« riger). Man havde skjult for offentligheden, at efter den foreløbige traktat mellem Ho Chi Minh og den franske regerings repræsentant var nye uroligheder brudt ud som følge af, at vietnameserne havde fået ordre til at nedlægge våbnene betingelsesløst.

6. juli 1946 åbnedes der i Fontainebleau en konference, som Ho Chi Minh tog del i, og en overenskomst blev underskrevet mellem Frankrig og Vietnam, som gav Vietnam en betydelig uafhængighed. Men den 21. november samme år bombarderede det franske armekorps Hai Phong på grund af en toldmæssig uenighed. 6000 mennesker blev dræbt, og de franske tropper angreb over flere områder.

Siden da har fjendtlighederne fortsat. De vigtigste begivenheder er franskmændenes store tilbagetog og rømning af hele den Røde flods højre bred i oktober 1950, senere den dramatiske tilbagetrækning i Thailand efter at Nghia Co blev taget af vietnameserne i november 1952.

Gennem disse år har en betydelig del af fransk presse krævet forhandling med Ho Chi Minh, og de fleste blade beklager nu, at regeringen har opretholdt sin smålige og umedgørlige holdning ved med den ene hånd at tage, hvad den gav med den anden, og ved at nægte fredsforhandlinger med Vietnam selv under fortsatte militære operationer.

Angreb på Laos eller opstand?

FLERE uger igennem blev de franske tropper angrebet, så de måtte trække sig tilbage til Laos, det »uafhængige« rige (under protektion af Frankrig), der ligger mellem Vietnam og Birma og Siam. Det var ikke noget uventet udvikling. Pleven selv havde erklæret i New York, at han havde drøftet muligheden allerede i marts med de amerikanske ledere. Den officielle franske fremstilling hævder, at Laos blev angrebet af Ho Chi Minhs tropper, men ifølge korrespondenternes telegrammer er de styrker, som franskmændene viger for, laotiske, og de »lokale oprørere«, som længe har ført guerillakrig, havde nu oprettet en regulær armé. Så snart Vietnams fortropper nærmede sig, flygtede de laotiske dele af garnisonen i Sam Neua. »Le Monde«s korrespondent meddelte 22. april, at der forud for den

militære offensiv i Laos var gået en meget kraftig politisk offensiv, som havde til følge, at *angribernes fremrykning fandt sted uden at koste dem et eneste skud!* Nogen videre kamp kom det ikke til. De franske tropper veg for det mindste stød, fordi de ikke følte sig støttet af befolkningen, mens deres modstandere fik forsyninger fra den og blev hilst som befriere.

Det ser ud, som om Ho Chi Minh ved aktionen i Laos har forsøgt en nem operation i den hensigt dels at splitte, dels at få omplaceret de franske tropper: syv batailloner faldskærmstropper og marokkanske soldater blev sat ind for at styrke forsvaret af Laos' hovedstad, Louang Prabang, medens franskmændene manglede soldater i deltaet, hvor vietnamesiske styrker angreb ved Yen Vi.

Det bør noteres, at hvad kongen af Kambodja angår, da har han aflagt et besøg i USA, og han klager over, at Frankrigs overenskomst med Kambodja aldrig er blevet virkeliggjort på militært, juridisk, økonomisk og finansielt område, hvad der skaber en utilfredshed lige til den, som har givet sig til kende i Laos. Overalt er Frankrigs indflydelse og prestige i tilbagegang.

Den franske regerings hidtil eneste reaktion har været at afskedige højkommisæreren i Indokina Letourneau og at omdanne kommissariatene i Vietnam, Laos og Kambodja til »højkommisariater« eller ambassader for at markere deres selvstændighed. Men den amerikanske militærmission, som besøgte Indokina, skal have krævet en radikal ændring af de diplomatiske og militære metoder til gengæld for den hjælp på 286 millioner dollars, som Frankrig skal have til denne krig.

Den store amerikanske interesse.

AMERIKANERNES interesse for Indokina er i den sidste tid pludselig vokset, og man beskylder i USA Frankrig for ikke at have formået at sikre forsvaret af områder, der er led i kampen mod kommunismen. Man har foreslået, at forholdet skal forelægges FN, og det ser ud, som om den siamesiske premierministers beslutning om, at affæren i Laos skal for Sikkerhedsrådet er dikteret af Foster Dulles. Denne politik blev støttet af den tidligere premierminister René Mayer, medens Bidault siges at være imod den.

Der er en anden betragtning af det indokinesiske spørgsmål, som også bidrager stærkt til at gøre denne blodige krig upopulær: en undersøgelseskomité nedsat af den kommission, der beskæftiger sig med udgifterne til det nationale forsvar, har aflagt en rapport.

Hvad siger manden på gaden?

BLANDT alle disse begivenheder, tilbagetog, spidsfindigheder i kompetencespørgsmål, gentagne proklameringer af Frankrigs overlegenhed, som hver gang dementeredes af fiaskoer, har den franske offentlighed frem for alt forstået det, at krigen i Indokina allerede i de seks år har kostet Frankrig 100.000 soldater og hvert år koster det ligeså mange officerer, som der uddannes på Saint-Cyr.

Hvad det økonomiske angår, har krigen fra 1948-1952 kostet 1230 milliarder francs; i 1952 har den kostet 569 milliarder, i 1953 regnes der til en begyndelse med 589 milliarder. Ingen begriber, at regeringen stædigt bliver ved med at lade mennesker slå ihjel på denne måde, uden at det lykkes den at skabe det, den kalder orden i Indokina, og uden at den synes sikker på at kunne hævde sig der. Denne krig, som fredsbevægelsen har taget afstand fra i Frankrig som værende grusom og uretfærdig (anvendelsen af napalm og massakrerne på civilbefolkningen lader sig ikke nægte), bliver bedømt som meningsløs i selv de mest regeringsvenlige kredse, for de mener, at den er »mere end en forbrydelse, nemlig en dumhed«, og den tynger alt for hårdt på landets budget og på dets politik i yderst vigtige problemer, som f. eks. europahæren.

Det er umuligt, siger manden på gaden, at forvente en forbedring af den finansielle situation, en virkelig indsats for genopbygning eller et socialt fremskridt, så længe Frankrig skal hænge på randen af denne afgrund, der truer med at opsluge største delen af de tropper, som hidtil er holdt tilbage til forsvar af hjemlandet.

Den eneste rimelige løsning, forhandlinger, har de franske ledere hidtil tilbagevist. Vil den offentlige meningspres være stærkt nok i de nærmeste måneder til at opnå, hvad logik og hensyn til nationale interesser ikke har kunnet opnå?

Denne rapport, skrevet af Arnal (socialistpartiet), Christiaens (uafhængig), Devinat (radikal) og Mercier (folkerepublikaner), siges at være tilintetgørende, og den har allerede givet anledning til, at Servan-Schreiber har skrevet en hård anklage i »Le Monde«. Det ser ud, som om alt i Indokina går ud på alene at stile efter en militær løsning, det vil sige, at krigen, som visse kolonikredse profiterer af, forlænges, uden at man tager hensyn til Frankrigs virkelige interesser. »Endnu een fejl var der tilbage, som vort folk kunne begå,« skriver Servan-Schreiber, »nemlig at lade kommunisterne få den triumf at være ene om at offentliggøre rapportens oplysninger, og ikke at benytte lejligheden til at rette sin politik op.«

Kravet om DEN FULDSTÆNDIGE SEJR I INDOKINA

AF WILLIAM WORTHY

»Det meddeles fra pålidelig kilde, at U.S.A. på Bermuda-konferencen alvorligt overvejer at udvide »Truman-doktrinen« til at omfatte Indokina, hvis franskmændene (lige som de hårdt anspændte engelskmænd i Grækenland i 1947) skulle vise tegn på at trække sig tilbage.«

KRIGEN I INDOKINA er dyr. Den 9. december 1953 skrev »New York Times«, at krigen har kostet Frankrig over 7 milliarder dollars — mere end Frankrig i det hele har modtaget i dollarhjælp efter den anden verdenskrigs afslutning.

Bao Dai, den tidligere kejser, som franskmændene i 1949 anerkendte som »statschef«, er en dyr herre, selv efter kongelige forhold. Herom skrev »News-week« den 13. april 1953:

»Man er i almindelighed ikke klar over, at underholdet af Bao Dai, Vietnams marionetstatschef, koster de franske (og de amerikanske) skatteydere næsten 9 mill. dollars om året. I Saigon regner man som en given sag med, at man før eller senere må skille sig af med ham.«

Men enten det nu sker før eller først senere, så vil han som så mange andre politiske personligheder i dette udplyndrede og korrumpere land, ikke komme til at sulte. Ifølge officielle oplysninger fra de indokinesiske valutamyndigheder har Bao Dai og hans kejserinde allerede i 1949 overført 176 mill. francs (lig med en halv million dollars) til Europa og har købt sig en luksurvilla i Cannes og en landejendom i Belgisk Kongo.«

Den del af det vietnamesiske folk, som støtter Bao Dai, udgør efter den gunstigste vurdering 20 procent (»New York Times«, 8. november 1953), og selv denne lille del synes nu at smuldre bort. Den 20. oktober 1953 bragte »Christian Science Monitor« følgende telegram:

»Hverken franskmændene eller Bao Dai kan undgå at mærke, at grunden under dem glider som kviksand. Spørgsmålet er ganske simpelt,

hvor længe de, hver for sig eller i fællesskab, kan holde stillingen og afværge de slag, der rettes mod dem fra Indokinas voksende ikke-kommunistiske nationalisme.« (Fremhævet af forfatteren.)

Hvorfor Saigon er den dyreste by i verden.

BAGGRUNDEN for denne udvikling er det ynkelige økonomiske, undervisningsmæssige og sociale resultat af franskmændenes kolonistyre. Før kolonistyreets oprettelse kunne hele befolkningen læse og skrive, under det franske styre faldt procenten til 20. procent. (I modsætning hertil er der blevet indført straf for ikke at kunne det i de områder, hvor Vietminh har magten, og »New Statesman and Nation« meddeler, at der i disse områder er blevet gennemført en jordreform til fordel for bønderne.) Den fattigdom, som altid har været karakteristisk for koloniområder, er for øjeblikket blevet forværret af en så forrygende inflation, at leveomkostningerne i Saigon højst sandsynligt er højere end i nogen anden by i verden. Alle benytter så vidt muligt den sorte børs. Selv personalet ved den amerikanske ambassade, Mutual Security Agency (MSA) og andre amerikanske institutioner omsætter ganske åbent deres lønningschecks efter vekselkursen på den sorte børs. Fagforeningerne, som stadig er yderst svage, blev overhovedet først anerkendt i juli 1952, da der under pres fra amerikanske embedsmænd, som frygtede kommunistisk infiltration og udnyttelse af elendigheden, blev vedtaget en ny arbejdslovgivning for Vietnam.

Jordreformlov, der ikke gennemføres.

DENNE lovgivning omfatter imidlertid ikke landarbejdere og plantearbejdere, som udgør det overvældende flertal af arbejderne. (De tyve største gummiplantager, som overvejende ejes af franskmænd, beskæftiger hver over 35.000 arbejdere.) I et interview klagede en MSA-embedsmand over, at den nylig vedtagne jordreform — billige lån til bønderne, som skal sætte dem istand til at købe deres egen jord og slippe ud af generationernes afhængig-

hed af kapitalen — ikke er blevet ført ud i livet, og årsagen er, som han sagde, »at de store jordejere er identiske med regeringen«. Skatteopkrævningen er både ineffektiv og bestikkelig, man siger, at mange købmænd kun sjældent betaler skat, men blot bestikker myndighederne. Hvilken myndighed Bao Dais marionetstyre og kongerne af Laos og Kambodja er i besiddelse af i virkeligt betydningsfulde anliggender, blev klart demonstreret den 10. maj 1953, da de franske myndigheder (som mangler englændernes smidighed!) slet og ret gav de tre regeringer meddelelse om den indokinesiske piasters devaluering, nogle få timer før devalueringen blev offentliggjort i Paris.

Voldsom fransk kritik af eget styre.

FÆNGSLERNE er fyldt med mennesker, som i for høj grad misbilliger det franske styre. I maj sidste år sivede der forskellige oplysninger ud fra en hemmelig rapport, der var afgivet af fire medlemmer af den franske Nationalforsamling, og som anklagede det franske bureaukrati i Indokina for at etablere et »veritabelt diktatur«. Et United Press telegram fra Paris den 24. maj citerede denne rapport, hvori det siges, »at et ineffektivt, tungvindt bureaukrati, gennemsyret af rivaliseren og egoisme, hver eneste dag støder den loyale vietnamesiske befolkning fra sig og formindsker chancerne for sejr over kommunisterne . . Et sådant styre kan ikke holde.«

Som det altid er tilfældet under imperialistisk styre, er der nogle franske forretningsinteresser som lukrerer, mens Frankrig som helhed bliver ruineret på grund af krigen. Selv Adlai Stevenson — jeg siger »selv«, fordi han fuldtud støtter denne kolonikrig — udtalte under sin rejse i Asien, at »visse franske forretningsfolk indkasserer så fantastiske fortjenester, at de foretrækker, at krigen skal fortsætte.« Er der virkelig nogen, der med overlæg vil lukke for den eventualitet, at Chiang Kai-sheks overvættens sammenbrud på det kinesiske fastland kan blive gentaget i Indokina — bortset fra at jeg tvivler på, at Bao Dai ville kunne samle tilstrækkeligt mange hårdkogte tilhængere til at kunne etablere sig på nogen ø.

Den nationale befrielse er det afgørende.

OG HVAD ER DET da vi støtter, og hvem er det vi kæmper imod i Indokina — ja, netop vi amerikanere, vi med vores netop forøgede, garanterede milliardindsats på to tredjedele af dette års krigsbudget, vi med vore napalm-bomber og vore bombe-maskiner, vi med vore militærrådgivere og vore Nixon'ers og vore diplomaters ordrer om »fortsat kamp«?

Ifølge en passus, der havde sneget sig ind i en rosenrød leder i »New York Times« den 8. december 1953, sagde Jawaharlal Nehru uden omsvøb i New Delhi til Richard Nixon, at USA understøtter kolonistytet i Indokina og i Afrika. Så meget om vore allierede. Og vore fjender? Et Associated Press telegram i »Tokyo Evening News« for den 20. december 1952 anfører en højtstående fransk officer som kilde for den »almindelige opfattelse«, at kun 20 procent af Vietminh guerillastyrkerne er absolute kommunister. De øvrige er nationalister, som slet og ret ønsker, at franskmændene og amerikanerne skal rejse hjem. Som alle andre i Asien mener de, at de kan klare kommunisterne, »når først det nationale spørgsmål er løst«.

I skuffelse over U. S. A. er lederne blevet kommunister.

DEN 11. DECEMBER 1953 blev den philippinske brigadegeneral Carlos P. Romulo interviewet af Columbia Broadcasting System's korrespondenter i den politiske radio-interview-serie Capitol Cloakroom Broadcast, og han fik stillet det sædvanlige spørgsmål om den »kommunistiske trusel« i Indokina. Så vidt der overhovedet findes ivrige venner af Amerika blandt øjeblikkets asiatiske politikere, må man absolut sige, at Romulo tilhører denne lille og eksklusive kreds. Men selv han vendte sig mod den, der stillede spørgsmålet, og det var den eneste gang i den halve time, udsendelsen varede, at hans stemme røbede hans følelser. Han havde været i Indokina før krigen, sagde han, og havde truffet de nationalistiske ledere. Blandt dem havde han fundet megen beundring for Amerika, og de ventede amerikansk støtte til deres krav om uafhængighed. Nu da de har måttet henvende sig andetsteds efter den støtte, de ikke fik fra U.S.A., er mange af disse ledere blevet kommunister, sagde han.

Hvis Filippinerne efter 1946, fortsatte Romulo, havde måttet fortsætte deres kamp for uafhængighed af Amerika, så »ville jeg i dag uden tvivl være blevet kaldt kommunist«. Fastsæt en frist for Indokinas fulde uafhængighed, bad han indtrængende — en ganske bestemt frist, og så vil tilslutningen til den kommunistiske ledelse begynde at falde bort. Nehru siger om det samme emne: »Hvis I understøtter koloniherrredømmet og kolonisystemet — så opmuntrer og styrker I, bortset fra at I gør noget forkert, netop de kræfter (kommunismen), som I tror at bekæmpe.«

Efterhånden ved enhver avislæser, at det franske folk efter at have mistet 48.000 døde er blevet endnu mere træt af sin syvårige krig i Indokina, end vi af

vores treårige i Korea. Og nu vil de have en ende på den. Vicepræsident Nixon meddelte imidlertid ikke alene de »loyale« Vietnam-myndigheder, der var hans værter, at de skal dæmpe deres krav om uafhængighed og forblive indenfor den Franske Union («New York Times, 3. og 5. november 1953), han erklærede også i en tale i Hanoi den 4. november, at USA afgjort modsætter sig en fred gennem forhandling, og forklarede vietnameserne og franskmændene, at de ikke kunne nedlægge våbnene før »den fuldstændige sejr«. (Dog erklærede den franske ministerpræsident Joseph Laniel klart og tydeligt i Nationalforsamlingen, at Frankrigs mål ikke var betingelsesløs kapitulation, og at det ville være glad for en »ærefuld, diplomatisk løsning« på krigen.) Samtidig forlyder det fra Bermuda, at U.S.A. står parat til at overtage Frankrigs forpligtelser, hvis det skulle gøre alvor af at trække sig tilbage.

Krigen uden fronter.

HØJST SANDSYNLIGT vil det i denne situation ikke betyde en døjt for de store herrer, der ønsker sig en ny krig i Asien, at Gallup Institutet sidste september konstaterede, at 85 procent af det amerikanske folk ikke ønsker, at der skal sendes tropper til Indokina.

Mr. Dulles sagde i sin tale i september til den Amerikanske Legion med al ønskelig tydelighed, at hvis galt skal være, d. v. s. hvis der er fare for at vi skal »miste« Indokina, så kan vi en skønne morgen vågne op og opdage, at vi igen er i fuld gang med »at bekæmpe aggressionen« i Asien. Et Telegram i »New York Herald Tribune« kunne allerede den 8. december, da den militære situation i Vietnam blev stadig mere kritisk, oplyse om Eisenhowers »beslutning om foreløbigt at udvide den amerikanske militærmission i Indokina betydeligt«.

Og dog burde vi efterhånden have lært, at militære forholdsregler er dømt til ydmygende nederlag overfor hvad »Times« engang kaldte »Vietminhs store prestige og tiltrækning for sindene«, Vietminh som om natten kontrollerer rismarkerne og lands-

byerne, mens de franske tropper må indskrænke sig til om dagen i større eller mindre udstrækning at kontrollere landevejene. Der findes ingen egentlige fronter i denne krig. Som general Mark Clark sagde under sit besøg i Indokina i marts: »Fjenden er alle vegne, han kommer ind gennem væggene, loftet og gulvet.« Vietminhs guerillastykker har deres positioner rundt om og bag franskmændenes linier.

Heksejagtens udenrigske modstykke: Bekæmpelse af de farvede folkeslag.

JEG ER FORNYLIG kommet tilbage til Staterne, og jeg stiller dette spørgsmål til mig selv og mine landsmænd: Hvad skal vi gøre ved alle disse ting? Blandt mennesker af liberalt tilsnit, og som kender til forholdene, synes der at eksistere en sammentværgelse med det formål ikke blot at fortie det indre slaveri, som heksejagten skridt for skridt leder os henimod, men også dette slaveris udenrigspolitiske modstykke: den kontrarevolutionære tendens i Amerikas politik overfor de farvede folkeslag.

Professor Lynd er næsten den eneste, som jeg har hørt udtale sig klart og utvetydigt. Prof. Lynd (forfatteren til »Middletown«) slutter artiklen »Hvis er krigen?« i tidsskriftet »The Nation« for 27. december 1952 med disse ord:

»Hvad kræver demokratisk velanstændighed og ærlighed af unge mennesker i den nuværende internationale situation? Lad os f. eks. antage, at en ung mand, der blev indkaldt til militærtjeneste ærligt og uden fejghed sagde: »Vi skriver 1952. Du, mit land, som jeg skylder så meget, har opdraget mig til at tro på demokratiet og til at handle under ansvar. Jeg kan ikke deltage i jeres krige, før I har overbevist mig om, at det, sådan som verden idag er beskaffet, er fornuftigt og demokratisk forsvarligt at føre flere krige ...!«

Hvornår og hvordan vil borgerne i dette dirigerede samfund med dets hemmelighedskræmmeri og dets officielle nyheder, som formidles af dertil indrettede embedsmænd, stå fast og spørge: »Hvorfor?«

Sådan sagde de ...

»Jeg er ærlig talt af den tro, at ingen størrelse af amerikansk militærhjælp til Indokina kan overvinde en fjende, som er overalt og på samme tid ingen steder, en såkaldt fjende af folket, som har folkets sympati og understøttelse i det skjulte.« Senator John F. Kennedy 6-4-54.

»Vi har ingen interesse i at engagere os i krigen i Indokina ... det er hverken stedet eller øjeblikket til at gå ind i krigen.« Senator Lyndon B. Johnson i maj 1954 (da den franske udenrigsminister Bidault havde anmodet USA om hjælp og af sin amerikanske kollega Foster Dulles blandt andet godt havde fået tilbudt atombomben ...).

*Jeg plejer ikke at beskæftige mig med vers,
men hvad andet skal jeg gøre nu i fængslet?
Disse fangedage vil jeg bruge til at skrive digte,
og ved at synge dem bringe frihedens dag mere nær.*

HO CHI MINH: Prison Diary.
Hanoi 1966

FRANKRIGS DILEMMA I VIETNAM

Vil Genève-overenskomsterne blive saboteret?

AF GILETTE ZIEGLER

»MISTER VI INDOKINA?« — Det er en overskrift, der nu tit kan læses på forsiden i fransk presse.

Som bekendt er den indonesiske halvø siden Genève-overenskomsten delt i to dele ved en linie der nogenlunde følger den 17. breddegrad. I sydlandet har kommunisterne trukket deres tropper tilbage fra de områder, de havde magten over umiddelbart før våbenstilstanden. I nordlandet skal franskmændene til maj rømme Haiphong, det sidste område de endnu besidder blandt de 26 provinser, der nu danner den demokratiske republik Vietnam.

Alsops »skrækslagne beundring«.

HVAD nordzonen angår er situationen klar: Ho Chi Minhs stat har organiseret sig og overtaget administration, pengevæsen, retsvæsen, militær, uden at det har vakt den mindste uro. I løbet af få dage har staten gjort ende på al form for sortbørs, embedsmændenes korruption, spekulation, prostitution og opium. Selv de mindst velvillige europæiske iagttagere siger det udtrykkeligt. En af brødrene Alsop, de eminente amerikanske journalister, skrev efter tre dages ophold i Vietminhs zone, at han »havde lært mere end under fjorten års rejse«, og han vedgik sin »skrækslagne beundring« for den orden, hæderlighed og flid, som her var grundlaget for et styre, om hvilket han gerne ville have kunnet sige, at det var afskyet og herskede ved magt«. »Der er her en bevægelse som bæres af tro af en forbavsende styrke«, skriver ligeledes det meget reaktionære »Bulletin de Paris«, som derefter naivt spørger sig selv, hvad der kan være hemmeligheden ved denne psykologiske og etiske holdning.

Premierministeren skjult bag familiestridigheder.

DERIMOD synes forholdene i Syd-Vietnam at være så forvirrede og opløsningen så stor, at befolkningen i Frankrig med ængstelse spørger, hvad det skal blive til. Vietnams ministerpræsident Ngo Dinh Diem er helt igennem antifransk, genstand for den altid oprørske hærs foragt, hadet af befolkningen, bekæmpet af alle de mægtige religiøse sekter, og efter alle journalisters mening holder han sig kun ved magten ved amerikanernes hjælp. Han er ganske fremmed over for sit land. »Hans eneste kontakt med den

ydre verden«, skriver det højreorienterede »Paris-Presse«s korrespondent, »sker gennem hans frygtindgydende og allestedsnærværende familie, som er en af Annams ældste... Verden kan gå under omkring disse store Ngo-mandariner, som kardinal Spellman har taget under sine vinger... de tænker bare på deres århundredgamle familiestridigheder.«

Drabene i Saigon — franske forretningsfolk anser spillet for tabt.

ALT imens følger det ene drab efter det andet i Saigon: bombeattentater eller guerilla mellem hærens og sekterne og politiet, mellem politiet og flygtningene, mellem de »loyale« og de »oprørske« soldater. Der er mange »bortførelser« mod løsepenge af rige handlende, bandedere, ministre og franske industrifolk. Omkvædet i byen lyder sådan: »Der kommer en blodig eftermiddag, hvor alle hvide vil gå til grunde«.

I franske forretningskredse anser man spillet for tabt. Alle virksomheder, fabrikker og forretninger afvikles. Natklubberne lukkes. Amerikanerne har krævet af banditkongen Le Van Vien (der samtidig er politichef i Saigon), at han skal lukke sit største spillehus, »Grand Monde«, der ellers gav gode indkomster til regeringens kasse. Differencen betales af USA.

Een ting står i hvert fald klart efter Mendès-Frances rejse til Washington: den franske regering har afstået ledelsen i Indokina til amerikanerne. Da general Collins i januar overrakte en check på 1 milliard francs til Ngo Dinh Diem, beseglede han det franske økonomiske monopols ruin. For eftertiden går den amerikanske hjælp direkte til Vietnam, ikke via Frankrig. Den franske import i Indokina, som i 1953 var på 114 milliarder francs, vil i 1954 ikke nå over 25 milliarder.

Et nyt Korea?

»HVIS der findes en politik i Indokina,« skriver den fhv. gaullistiske minister René Capitant, som lige er vendt hjem fra Indokina, »så er det general Collins, der fører den efter sin regerings instrukser. Hvad Frankrigs repræsentanter angår, har de kun ordre til ikke at have nogen politik og nøjes med at levere

amerikanerne, hvad de har brug for til udførelsen af deres politik . . . og det vil først og fremmest sige et ekspeditionskorps.»

Nu støtter den amerikanske politik sig på det faktum, at hverken USA eller Syd-Vietnam har underskrevet Geneve-overenskomsten (Bedell Smith »tilsluttede sig« kun lige til sidst). Alt er altså i orden til at forhindre, at denne overenskomst, som anses for ulykkelig, skal blive iværksat, og når USA støtter Diem, er det fordi han er imod, at våbenstilstanden bliver til alvor . . . Han har selv erklæret: »Geneveteksten kræver ikke absolut, at der skal afholdes valg, og vi har ikke underskrevet pagten,« og han tilføjer, at han stadig håber at vinde slaget takket være de stødpropagandister, som trænes op til dette formål, og at han gerne ville gå ind på valg, hvis han var sikker på at vinde det.

Dette håb nærer amerikanerne i hvert fald ikke, og med deres større ligefremhed tilkendegiver de ligeud, at valget ikke vil finde sted. Det engelske blad *Economist* gør amerikanernes stilling op således: »Give regeringen i Syd-Vietnam den bedst mulige chance for at blive siddende på et grundlag ligeså stabilt som Syd-Koreas.«

Hvilken politik kunne Frankrig føre?

MAN skulle mene, at der alligevel fandtes en politik, der kunne opretholde den franske indflydelse i Nord- og Syd-Vietnam og bjerge hjemlandets økonomiske og kulturelle interesser.

Den franske regering har sendt Jean Sainteny til Hanoi (det var ham, der i 1946 afslørede hvilken forbrydelse man var i færd med at fuldbyrde derude, og som derefter satte alt ind på at bevare freden. Det er hans opgave at genskabe sympatien mellem Vietnamfolket og franskmændene. Det er lykkedes ham at slutte en overenskomst med Ho Chi Minh, som garanterer de franske firmaer fuld bevægelsesfrihed for deres personale, mulighed for at overføre deres fortjeneste, sikkerhed mod skattemæssig eller retslig forskelsbehandling, erstatning i tilfælde af nationalisering. Denne overenskomst er en almindelig ramme, hvori hvert enkelt foretagende kan føjes ind med krav om særlige garantier og ordninger. Den investerede franske kapital beløber sig til 75 — 80 milliarder francs.

Men alt imens organiserer amerikanerne en økonomisk blokade af Tonkin og øver pres på de franske virksomheder for at afholde dem fra at benytte sig af den franske regeringsoverenskomst. Det ser ikke ud til, at den franske regering gør noget for at lette Sainteny hans opgave. Den kan lige så lidt sætte sig op mod amerikanerne her som i Europa

(hvor det eneste argument, man henviste til ved Parisoverenskomsternes vedtagelse, som bekendt var presset fra Amerika).

Vil Genève-overenskomsten blive saboteret?

MED hensyn til Syd-Vietnam, hvor det i Genève blev overdraget Frankrig at garantere orden og »demokratisk frihed«, så måtte det første, der burde gøres for at afklare situationen, være at forordne de kommunale valg, som folket kræver — ikke for at vælge mellem de to styreformers, men simpelthen for at udpege en ledelse. Af sådanne valg kunne der udgå lokale råd og senere en nationalforsamling, der kunne udpege en lovlig regering. Det er klart, at hvis man afventer 1956, inden der skal være valg, så vil med den nuværende uorden 90 pct. af vælgerne sandsynligvis stemme for orden, d. v. s. for den folkelige modstandsbevægelse i skikkelse af Ho Chi Minh. Hvis man på den anden side afviser valget, vil et sådant afslag være et brud på Genève-overenskomsten og føre til en genoptagelse af fjendtlighederne.

Hvem skal slås?

NU spørger fransk presse: Hvis Vietminh så svarer med guerillakrig eller endog går over zoneskellet, hvem skal så slås for at standse ham?

Det kan allerede konstateres, at i sydsonen har kommunismen stadig en indflydelse, som vokser for hver dag på grund af Diems og hans venners svaghed og korruption. Ho Chi Minhs folk ville blive hilst som befriere af bønderne, til hvem de bringer jordreformen. Hvem vil sætte sig imod kommunisterne? Hæren i Syd-Vietnam næppe, den er dårlig trænet og ikke pålidelig, og den bliver kun på 100.000 mand. Vil man måske anvende atombomben? Det synes englænderne ikke at ville gå med til. Vil der atter blive sendt bud efter det franske ekspeditionskorps?

Det er karakteristisk, at mens fremskridtsvenlige blade i Frankrig kræver en forståelse med Nord-Vietnam og Diems afgang i Syd-Vietnam, nøjes den antikommunistiske presse (fra det reaktionære »Rivarol« til det socialistiske »Populaire«) med at forlange, at de franske soldater skal hjem, »de vil være til mere nytte i Nordafrika«. Ingen vover alligevel at ønske, at Frankrig efter syv års meningsløs ruinerende og blodig krig for at forsvare kolonisternes interesser skal begynde en ny krig, denne gang for at forsvare de amerikanske interesser.

Mon Mendès-France er indstillet på at prøve et nyt »tour de force«?

Gillette Ziegler.

Laboratoriet i Vietnam

Indtil januar 64 havde det kostet USA tre billioner dollars, at – ja, *at hvad?* at støtte de regimer i Vietnam, de selv opstiller og forkaster, at støtte en krig (med våben og 16.000 eksperter), som de ikke selv vil føre. Amerikanerne har – i høj grad for egen regning – påtaget sig en »hvid mands byrde« i Syd-Vietnam, med udgift til op mod 1,5 mill. dollars pr. dag. Hvem bad dem komme? Hvilken status har de? Slet ingen.

Det går deres vietnamesiske militærstyrker rigtig dårligt, og det går deres modstandere Vietcong-styrkerne glimrende. I Mekong deltaet i det sydligste har de etableret sig i områder, organiseret »statsligt« – ligesom Mao Tse-tung i sin tid oprettede selvstændige kommunistiske områder i Kina længe før sin endelige sejr i 49. Mon ikke Vietcong har gennemført sine jordreformplaner i disse egne.

Vietcong erobrer flere og flere moderne amerikanske våben fra sine modstandere. Når de amerikanske eksperter flyver rundt i helikoptere, bliver de beskudt med deres egne højt udviklede våben ...

Politisk er denne arvede situation ikke behagelig for Lyndon Johnson, der truer med aktion mod Nord-Vietnam, hvis sikkerhed er garanteret af Kina. Præsidenten er nødt til at sige noget om disse forhold engang imellem og udskifte sine rådgivere ... Men CIA kan jo dårligt holde sig oprejst, hvis der ikke er brug for godt med amerikanske våben et eller flere steder rundt om i verden, og det hævdes, at i militærkredse er man ikke utilfreds med det vietnamesiske *laboratorium*. I Washington stander nemlig en bitter strid: hæren ønsker at opbygge sin egen store luftstyrke; *luftvåbnet* prøver at forhindre det. Militærfly i tæt samarbejde med hurtigt fremrykkende infanteri er den kombination, som hæren lader afprøve i kampen mod guerillastyrkerne i Sydvietnam. Det glæder flyvevåbnet, at succes'en er så ringe. Men hæren mener at kunne udvikle sine nye metoder og er ikke interesseret i kampenes ophør.

Imidlertid har man ondt ved at forestille sig, at de amerikanske hæreksperter nye taktik på noget tidspunkt vil kunne føre til afgørende sejre i Vietnam. I efteråret udsendte Associated Press en detaljeret rapport om en stor aktion, hvori deltog 4000 soldater af alle våbenarter – det var i et jungleområde 25 miles nord for Saigon. En amerikansk rådgiver citeres her: »Det er en skrap krig. Kommunisterne har et fantastisk tunnelsystem i junglen, og de har al

den dækning og alle de veje, de behøver for at undslippe. Engang stod jeg lige over indgangen til en af deres underjordiske gange uden at ane, at der var en Vietcong i den. Jeg fik senere at vide, at den samme Vietcong krøb bort fra indgangen, dukkede op halvtreds meter borte og dræbte fem af vore soldater. Så krøb han igen 50 meter og dræbte tre til. Ligegyldig hvor mange af disse tunneler, vi sprænger i luften eller ryger ud, der er altid flere.«

Den moderne taktik, udtænkt i Washington, synes ligeså fjern og virkningsløs som et skrivebord. Har man ganske glemt de hvide mænds erfaringer fra krigene i Korea og Indokina?

Hvor længe mon det varer, før de Gaulle skyder op over urskoven og tilbyder sig i sin rolle som mægler – også i Vietnam! Han har jo inderlige interesser i disse trakter; og det er ikke usandsynligt, at Kina har stillet ham et neutraliseret Sydøst-Asien i udsigt – et hvor fransk økonomi og kultur endnu engang kan blomstre. – Indenfor rimelighedernes grænse og Kinas rækkevidde.

P.S. I forbindelse med CIA (Central Intelligence Agency) er det ikke uden interesse at erfare, at fhv. præsident Truman, som selv om skabte den amerikanske spionorganisation, nu føler sig kaldet til at advare mod den (Washington Post 22-12). Det havde aldrig været hans mening, skrev Truman, at det i fremtid skulle bruges til fordækte morderiske (cloak and dagger) operationer. »Der er,« skriver Truman, »noget i den måde CIA har virket på, som kaster en skygge over vor institutioner.«

Der eksisterer nok en komité, der på papiret har kontrol med CIA, men den mødes kun een gang om året i to timer, hvor den ikke foretager sig noget som helst.

Den fremragende amerikanske journalist I. F. Stone gør i denne forbindelse opmærksom på, »at USA idag har den tvivlsomme ære af at være den eneste regering i verden, der råder over en hemmelig afdeling, der i lande, som vi ikke er i krig med, styrter fremmede regenter og sommetider har en hånd med i drabet på dem.«

Baggrunden for dette er bl. a. aktioner som den mislykkede invasion på Cuba og opgøret med Diem familien i Vietnam.

Stone tilføjer, at hvis CIA ikke bliver stoppet, kunne man tænke sig, at de *en skønne dag foretog sig noget hjemme, som svarede til det, de havde vænnet sig til at udføre i udlandet.*

Man gør sig sine tanker ...

Vor ledernation

Et læserbrev i det amerikanske tidsskrift »Time« (21.-8.-64): »Præsident Johnsons hurtige handlemåde efter angrebet på den 7. flåde peger på, at Goldwaters nominering allerede har haft sin virkning på nationens politik. Hvis en anden republikaner var blevet nomineret, en der havde samme meninger som Johnson, ville han kun have sendt en protestnote til Nordvietnam...« Sådan et snusfornuftigt lille brev kan rumme et stykke sandhed i en nødde-skal: Johnson vil ikke før valget virke tilbageholdende og uamerikansk – derfor angrebet. Men hvad han skulle have protesteret imod ifald hans krigsskib ikke havde skudt i Tonkin-bugten, må henstå i det uvisse. Ingen havde skudt på »Maddox« – det skød selv. Denne ikke uvigtige enkelthed fremgår af det samme tidsskrift »Time«s nummer af 14.-8. hvor episoderne ud for den nordvietnamesiske kyst 2. og 4. aug. gennemgås i enkeltheder. (»Time« er et blad, der udmærker sig ved at bringe gennemtyggede detaljer såvel om væsentlige som om uvæsentlige ting og hændelser, og som stensikkert undlader at drage de ubehagelige eller farlige konsekvenser af egne oplysninger). Altså den 2.200 tons store destroyer »Maddox« følte sig slemt truet, da den opdagede tre torpedobåde med kurs imod sig.

Kommandøren på Maddox ville ikke finde sig i sligt – og skød, da de befandt sig i en afstand

af ca. 8000 yards. De første tre skud skulle bare være til skræk og advarsel, men gjorde ingen virkning: de tre torpedobåde fremturede. Så åbnede USA's 17. flåde for alvor slaget, slog to af bådene på flugt og skød den tredje i sænk. De fik sandelig hvad de havde godt af, når de sådan angreb enheder af den amerikanske flåde, der pænt og stille foretog sin lovlige patruljerings sådan nogenlunde 13 miles fra Nordvietnams kyst, hvor de ifølge »Time« ikke foretog sig andet end at vise flaget, kigge efter kommunistiske kanonbåde eller røde søgående guerrilla-kadrer. Kun lejlighedsvis ville »Maddox« smutte inden for de tretten miles og lade sin radar snuse langs kommunisternes kyster. Sådan står der.

I sin på så mange måder sært afsporede sandhedskærlighed har »Time« fastslået det samme som Nordvietnam selv hævder: at det var amerikanerne, der skød først. Hjemme i Amerika blev nyheden om slaget i Tonkin-bugten lanceret som USA's svar på et uprovokeret angreb.

Da en journalist her spurgte senator Eugene McCarthy, om han kunne forestille sig, hvordan den nordvietnamesiske marine skulle kunne finde på at angribe De forenede Staters marine, svarede senatoren fra Minnesota: – Jeg ved det ikke. Det kan være det var, fordi de kedede sig.

Hvad i alverden skal man osse svare på et så relevant spørgsmål?

★

MAN MÅ regne med, at Thailand nu snart kan komme ind i den direkte krig i Sydøstasien. »The Nation«, New York, 10. januar 1966, forbereden amerikanske offentlighed her på:

»... vore (USA's) operationer i Thailand har været så godt skjult, at få amerikanere hjemme er klar over deres omfang. Mange vil blive forbavset over at høre, at vi nu har 5000 civile og amerikanske regeringsembudsmand bosat der, og efter de senere opgivelser ikke færre end 10.000 soldater og flyvepersonel. Thai-amerikansk luft- og flådebaser benyttes i stort omfang til vore operationer imod Nord-Vietnam og de kommunistisk kontrollerede områder af Laos. Amerikanske ingeniører bygger veje ind i det indre af landet. Amerikanske flyveinstruktører har længe oplært Thai-piloter – og nogle få hundrede fredskorpsfolk kaster et skin af velgørenheds over alle disse forberedelser til en endnu større krig i Sydøstasien.«

Til dato har USA ydet 800 millioner dollars i hjælp til Thailand med sin 30 millioner store bondebefolkning. Den største part af denne hjælp er som sædvanlig i denne type lande gået i overklassens lommer. »The Nation« skriver herom:

»Overklassens trivsel er sikret i ethvert land, som vil støtte os i koret mod kommunismen. Men der må mindst være halvanden milliard menneskelige væsener i den underudviklede verden, som ikke kan tilbyde andet end deres elendighed, som vi ikke vil kunne tilfredsstille blot nogenlunde, selv hvis vi ville give deres velfærd prioritet frem for alt andet. Denne mishandlede halvdel af menneskeheden vil ikke lade sig sulte ihjel i rolig passivitet. En vis del af den, som nu i Vietnam og snart i Thailand, vil gå over i guerillakrig mod deres undertrykkere og mod os. Ifølge en beregning ville det kræve 25 millioner tropper for at besætte disse fjendtlige områder, som vi nu er ved at besætte Sydøstasien. Na-

zisterne prøvede blot på at besætte Europa. Japanerne var tilfredse med et Større Sydøstasien. Det var den milde form for sindssyge sammenlignet med det vanvid, der har grebet det militær-industrielle kompleks i USA.«

★

DEN NORDKOREANSKE regering har til samtlige regerings udenrigsministre sendt en protest imod, at de sydkoreanske tropper, som amerikanerne har ladet sende til Sydvietnam til hjælp i deres krig mod det vietnamesiske folk, optræder med FN-flaget ved deres parader i Sydvietnam. Der henvises til et eksemplar af det amerikanske militærblad »Stars and Stripes«, der i pacifik-udgaven for 17.10. 66 bringer et fotografi, der viser en sådan parade af sydkoreanske tropper med et FN-flag i spidsen ved deres ankomst til Sydvietnam. Hvad mener mon det danske udenrigsministerium om et sådant misbrug af FN-flaget?

★

Anna Louise Strong „Vil du dræbe din bror for amerikanernes skyld?“

Anna Louise Strong deltog i slutningen af november i en international konference i Hanoi: For solidaritet med det vietnamesiske folk, mod den amerikanske imperialistiske aggression og for forsvaret af freden. I den vestlige presse, skriver mrs. Strong, blev den næppe bemærket. Alligevel var den en af disse konferencer, som hjælper til at skabe historie, og hvis betydning vil blive erkendt i kommende år.

Tre vietnamesiske organisationer havde indbudt til konferencen: Fædrelandsfronten, Fredskomiteen og den Afroasiatiske Solidaritetskomité. Fra alle de socialistiske lande var der officielle delegationer. Af særlig interesse kan det måske være, at Laos sendte centralkomiteemedlemmer fra den patriotiske front (Neo Lao Haksat) og fra tre neutralistiske grupper, lederen af Cambodias delegation var nationalforsamlingens speaker. Guinea akkrediterede sin lokale ambassadør og Algeriets Ben Bella havde sendt en delegation, der blev ledet af chefen for Den nationale Befrielsesfronts afdeling for kontakt med udlandet. Præsident Sekou Touré sendte personlig hilsen. Verdensfredsrådet var repræsenteret og den overordentlig stærke japanske antiatom-kampagne. »Der var mange repræsentanter for revolutionære bevægelser fra lande, der stadig er under kolonistyre«, bemærker mrs. Strong.

Først i konferencens sidste stund nåede man frem til en formulering af resolutionerne, som kunne godtages enstemmigt. . . .

Man enedes sluttelig alle om at kræve følgende fire hovedkrav efterkommet: USA's regering må:

- 1) respektere Genève-overenskomsten af 1954.
- 2) trække sine tropper og sit krigsmateriel ud af Syd-Vietnam og lade det sydvietnamesiske folk afgøre sine egne affærer,
- 3) stoppe sine provokationshandlinger og krigen mod Vietnams demokratiske republik.

De skammer sig

Delegationen fra Sydvietnam fortalte, at Saigon-tropperne nu er så demoraliserede, at man ofte fra befrielsesstyrkernes side anvender politisk kamp som supplement til den militære. Når Saigon sender tropper for at angribe et formodet Vietcong område, kommer de folk, der bor langs vejene ud

for at protestere: vil du dræbe din vietnamesiske bror for amerikanernes skyld? Kvinderne holder soldaterne fast i armen, og bønderne driver deres kvæg ud på landevejen og blokerer den, mens andre taler med soldaterne.

– Fyrer soldaterne ikke på de folk, der vil holde dem tilbage?

– Somme tider gør de. Vi kender to tilfælde, hvor det skete. Men for det meste er Saigon-tropperne i forvejen uvillige til at kæmpe, og folkets appel til dem får dem til at skamme sig. Mange Saigon-soldater er blevet tvunget ind i de væbnede styrker, og de griber ofte sådan en lejlighed til at stikke af og vende tilbage til deres hjemlandsby.

Amerikanernes interesse i Ho Chi Minh-stien

Anna Louise Strong skriver, at man i Hanoi betragter krigen som et amerikansk militært forsøg på at erobre hele Indokina – og operationerne ledes af een overkommando, der går frem efter en sammenhængende plan.

I USA har man – til brug i den aktuelle situation, hvor Taylor anbefalede bombing af militære mål i Vietnam og af den kommunistiske del af Laos for at standse forsyningen til Vietcong guerilla'erne – opfundet en *Ho Chi Minh-sti*, ad hvilken mænd og ammunition skulle flyde fra Nord- til Sydvietnam via et centrum i Laos, Tchepone. Forsåvidt kan man påstå, at ethvert spor eller sti, som gennem jungle og bjerge fører fra Laos til Sydvietnam kan kaldes en »Ho Chi Minh-sti«. Men en vej eller blot et sammenhængende spor, ad hvilket man skulle kunne bringe materiale frem, eksisterer ikke. Vietcong får sine moderne våben fra USA's hær ved bestikkelse eller ved at erobre dem. Dette har fundet bekræftelse, hvergang man har fået fat på deres våben. Byen Tchepone ligger i et Pathet Lao-område. Det er muligt, at der herfra går en sti mod syd, det er også muligt, der ikke gør – men byen er vigtig af en helt anden grund: den ligger ved en bred landevej, der løber øst-vest, og som det amerikanske militær ønsker herredømmet over af strategiske grunde: på den anden side af Pathet Laos området fortsætter den lige ind i Thailand. *Det er det, der er det vigtigste ved Tchepone.*

Da japanerne under den anden verdenskrig meget hurtigt indtog Indokina, indledte de med at

erobre to steder i Laos: Lerkrukesletten i nord-vest og Bovin plateauet i sydøst, der hvor hovedvej nr. 9 løber igennem. Dette er de strategiske hovedpunkter, når det gælder Indokina. Og det er, hvad Maxwell Taylor stræber efter at få magten over under påskud af Ho Chi Minh-stien.

Amerikanernes indblanding i laotiske forhold er meget stærk fremskreden, og siden oktober har de gang på gang angrbet Tchepone med både landstyrker og fly.

Fremgangen i Nordvietnam

Anna Louise Strong skriver om forholdene i Nordvietnam: Da USA's optræden splittede Vietnam i to dele, besluttede regeringen i Hanoi, at det var vietnameserne i syd, som skulle befri folket i syd. Nordens job blev at opbygge en national økonomi, som syden kunne drage fordel af, når den havde kæmpet sig fri. Denne arbejdsdeling blev besluttet af repræsentanter både for Nord- og Sydvietnam. Man følger stadig den samme politik.

Da franskmændene blev drevet ud i 1954, efterlod de økonomien i stumper og stykker. I forhold til befolkningen havde Nordvietnam kun småt med land, der var egnet til dyrkning; det er en halv gang til så tæt befolket som Kina. Det var i Sydvietnam, risen blev dyrket. I Norden importerede man normalt 70–80.000 tons ris fra syden. Det største område af frugtbart land mod nord, Red River deltaet, var gennemkrydset af pigtråd, tæt besat med blokhuse og belagt med miner fra krigens tid. At bringe det under plov var ikke bare anstrengende, men livsfarligt. Klimaet er heller ikke godt for agerbrug, selv om det er tropisk, i den første halvdel af året er det i reglen for tørt, og derefter bliver landet druknet i vand, og tyfoner hærger.

Industrielt var Vietnam endnu mere tilbagestående end Kina var før i tiden. »Vi havde ikke noget Manchuri som Kina har, og ingen industrier, som der var i Nordkorea, sagde de til mig. Franskmændene udnyttede Vietnam som en råstofkilde og som marked; næsten alle vore forbrugsvarer kom udefra. Den smule industri, vi havde, blev ødelagt af de frygtelige amerikanske bombardementer under den japanske besættelse. Den eneste industri, som var i gang, da franskmændene forlod landet, bestod af nogle små kulminer, et reparationsværksted, en lille tekstilfabrik 60 miles fra Hanoi og en papirfabrik, som producerede 1000 tons papir om året. Vor samlede elektriske kraft var 70.000 kw.

De første tre år fra 55 til 57 sigtede vietnameserne på at hæve industrien til det stade, den havde i 39, før krigen, og at forøge landbrugets produktion. I 57 havde industrien ikke nået 1939-produktionen, men risafgrøden var blevet 900.000 tons større, og det betød en totalhøst på 3.500.000 tons.

I 57–60 var der en treårsplan til gennemførelsen af grundlæggende forandringer til socialistiske produktionsformer. 90 procent af bønderne sluttede sig sammen i hold til gensidig hjælp og senere i kooperativer; håndværket fulgte efter. Den private industri og handel blev halvvejs overtaget af staten. Den industrielle produktion voksede med 20 procent årligt, landbruget gjorde hurtige fremskridt lige indtil 1960, men så indtraf der dårlig høst på grund af naturkatastrofer.

Den første femårsplan fra 61–65, befinder man sig endnu i. Landbruget er gået frem med fem procent om året, men er stadig hårdt ramt af naturkatastroferne. Nordvietnam er under normale forhold selvforsynende med ris, men når afgrøderne bliver forringede, kniber det. Der dyrkes mange industriafgrøder i Nordvietnam, jute, jordnødder, morbærtræer, for silkeormenes skyld, sukkerrør, the tobak, frugt osv. Bøndernes levestandard er blevet bedre – før i tiden halvsultede de i hvert fald en del af året, nu har de nok mad og nok klæder at tage på.

Før udgjorde industriproduktionen 17 procent af den samlede produktion, nu overstiger den 50 procent. Af en tavle, der hang på industriudstillingen i Hanoi fremgik det, at der var ti gange så mange fabrikker som i 1955. På en anden tavle så man et kraftvarme-anlæg, der med Hanoi som centrum nåede til de to vigtigste havne, Vinh og Haiphong. Den første store hydroelektriske kraftstation er ved at blive opført og udgør en del af generalplanen til regulering af den Røde flod, som i vandmængde og strømhastighed ikke står tilbage for Yangtsekiang. Lidt uden for Hanoi er bygget jern- og stålkombinat. I Haiphong har man to gange udvidet cementfabrikken. Vietnams demokratiske Republik er nu nået så vidt, at man selv fremstiller spinde- og vævemaskiner, elektriske pumper, frigidairer, elektriske pærer, tekstiler, kemikalier, glas, tømmer, gødning og mange former for værktøj. Før i tiden købte Hanoi cykler fra Frankrig, nu eksporterer man dem til Cambodja.

To ting er opnået i Nordvietnam, som betyder overordentlig meget for folkets daglige liv: analfabetisme eksisterer ikke mere, og malariaen er udryddet – d. v. s. at to beviser på tilbagestående ikke mere eksisterer.

Anna Louise Strong slutter denne del af sin artikel med at skrive: Den eneste hentydning man gør i den amerikanske presse til disse fremskridt, som i en normal verden ville blive udråbt som en triumf for menneskets fremskridt, er en tilfældig kommentar, der lyder, at »Ho Chi Minh har opbygget en industri, som er værdifuld og som man er stolt over«, og at Amerikas trusler om at bombe den måske kunne få ham til at standse Vietcong-aktiviteterne i syden. Man ser bort fra det faktum, at Vietcong ikke er under Ho Chi Minhs kommando.

Laurence J. Victor Strategier og strateger i Asien

Laurence J. Victor, der forelæser i fysik ved universitetet i Minnesota, holdt nylig et foredrag ved en af de for tiden moderne teach-ins, der fandt sted på hans universitet. Som artikel er det gengivet i The Minority og One's august-nummer, hvorfra vi har oversat det. Victor skriver bl. a. om USA's farligste og mægtigste magtgruppe, den militært-industrielle, der i ly af den hysteriske antikommunisme, som stadig hersker i Amerika, vil kunne provokere præsidenten til at føre den politik i Vietnam, som ender med en konflikt med Kina.

DET GÅR som en rød tråd gennem det meste af den kritik, der rettes mod Amerika for dets politik i Asien, at de, der står bag denne politik, ikke har forstået asiatisk mentalitet, og at de i deres forsøg på at standse den kinesiske indflydelse kun forværrer situationen ved at bringe De forenede Stater i en uholdbar situation. Jeg er imidlertid af den opfattelse, at vore øverste ledere helt og fuldt – så fuldt som en amerikaner nu kan – forstår situationen i Asien, og at de har gjort sig klart, at den kinesiske indflydelse ikke er af militær art. Den er først og fremmest kulturel, ideologisk og voksende økonomisk betonet. Den er allerede meget stærk, og den vil automatisk vokse i styrke, såfremt Kinas stigende velstand ikke bliver genstand for drastisk afbrydelse.

Hvis det er rigtigt, at Amerika politisk og økonomisk har til hensigt at erobre magten i udviklingslandene, er det uundgåeligt, at amerikanske og kinesiske interesser vil tørne sammen. Der er, som forholdene ligger i dag, for en amerikansk-kinesisk sameksistens indenfor een og samme nation, og alt tyder på, at Kina vil vinde dette slag.

Men selv om det skulle lykkes at formindske den kinesiske indflydelse, er det ikke tilstrækkeligt i sig selv til at garantere, at det bliver Amerika, der overtager den. Den nationale frigørelses udsæd er, som vor egen historie viser det, ikke alene af kinesisk oprindelse. De fattige nationer har lært vor levestandard at kende, og ingen magt på jorden kan forhindre dem i at forsøge at komme op på samme højde. Alene af denne grund er kinesisk indflydelse på en nation ikke ensbetydende med kontrol.

Såfremt De forenede Stater ikke frivilligt vil opgive den ambition, at de skal dominere ethvert udviklingsland, har de kun eet at gøre: at standse

den kinesiske indflydelse ved dens rod – og det vil sige ved at knuse Kina.

Nu er der vel ingen, der for alvor tror, at De forenede Stater skulle være i stand til at erobre Kina i en krig. Og et forsøg på total udslettelse af Kina vil selvfølgelig få hele verdens offentlige mening imod sig – den amerikanske inklusive. Men Kinas fortsatte økonomiske fremgang hviler på et så usikkert grundlag som en stadig voksende landbrugsproduktion. Denne fremgang er blevet skabt ved bygning af mange både små og store dæmnings, således at man er i stand til at regulere flodernes vandstand, forøge overrislingsmuligheder og antallet af elektriske kraftværker. Hertil kommer udbygning af transportvæsenet, så man kan opnå en effektiv fordeling af næringsmidler og industriprodukter, og endelig kræves en stigning i mekaniseringen af landbruget og fremstilling af kemiske gødningsmidler. Ved isoleret bombning af dæmnings, hovedveje og industrielle anlæg kan De forenede Stater standse Kinas økonomiske fremgang, og et økonomisk svækket Kina vil være ude af stand til at konkurrere med Amerika, når det gælder erobringen af den politiske og økonomiske indflydelse verden over.

De forenede Stater kan vel ikke bombardere Kina, hvis de ikke har et påskud. Der må derfor skabes en situation, der gør det muligt for Amerika at hævde, at bombardementerne kun er en defensiv foranstaltning overfor kinesisk aggression. Og der er noget, der tyder på, at situationen i Vietnam tilrettelægges sådan, at den kan tjene som en undskyldning for et bombardement af Kina. Hvis ikke Nord-Vietnam får hjælp af kinesiske tropper, må der alligevel opfindes eller provokeres en episode, der berettiger den amerikanske offensiv, og det er ikke usandsynligt, at det vil ske.

Det første mål for en amerikansk »svar«-aktion vil sandsynligvis blive den kinesiske kærnevåben-industri og forsknings-laboratorier. Den amerikanske offentlige mening er allerede blevet forbedret på en sådan eventualitet, men at tro at et angreb af denne art ville formindske Kinas kærnevåben-kapacitet ville være en ønskedrøm. I løbet af mindre end eet år vil Kina, såfremt der ikke bombes andre mål, bygge nye anlæg, der vil være beskyttet mod fremtidige angreb.

Hvis Kina først er angrebet, må man gå ud fra, at det vil svare igen på en eller anden måde, hvilket vil give Amerika et ny påskud til at forøge bombardementerne.

Denne politik vil ikke blive billig for De forenede Stater, men det kan udmærket tænkes, at man foretrækker at betale den fremfor at være stillet

overfor en støt voksende kinesisk indflydelse. Kina vil for sit vedkommende antagelig forsøge at drive Amerika ud af Sydøstasien og gøre krav på Taiwan. Sovjetrusland vil nedlægge energisk protest og vil utvivlsomt som pris for sin neutralitet kræve f. eks. indrømmelser i Tyskland. Man kan også forestille sig mere eller mindre tilfældige russisk-amerikanske sammenstød i luften og hvorfor ikke også sænkningen af et amerikansk hangarskib.

Men en kærnevåben-krig mellem Sovjetrusland og Amerika er højst usandsynlig. Sovjetrusland tænker først og fremmest på sin egen sikkerhed, og det vil ikke løbe den risiko at blive udsat for et brintbombeangreb for at forsvare Kina. Russerne vil finde trøst i den øvrige verdens reaktioner mod bombningen af Kina. Der vil ikke findes det sted på kloden, hvor amerikanske ambassader ikke vil blive stormet, men det er ikke sandsynligt, at disse spontane reaktioner vil blive mere vidtrækkende end dem, vi allerede har oplevet som protester mod Amerikas bombing af Nord-Vietnam. Ved en langsom og behersket stigning i angrebene, ved at undgå bombing af tæt befolkede områder og ved på forhånd at advare befolkningen i de egne, der er udset som krigsmål, har De forenede Stater en chance for at mildne verdens-dommen. Vanskeligere er det at bedømme, hvordan de asiatiske nationer – herunder Indien, Japan og Philippinerne – vil reagere i det lange løb.

De forenede Staters regering repræsenterer forskellige magtgrupper indenfor landet. Det er ikke altid, vore repræsentanter i det amerikanske parlament har den sidste og afgørende indflydelse på de politiske beslutninger. Det sker bag kulisserne, hvor afgørelserne træffes, af lederne af indflydelsesrige magtgrupper. Der er dem, der mener – og adskilligt tyder på, at de ved, hvad de taler om – at den gruppe, der har den største indflydelse på vor udenrigspolitik, er den såkaldte militær-industrielle gruppe. Den har siden den blev dannet i de sidste år af anden verdenskrig, gang på gang forsøgt at gøre opbygningen af den demokratiske styreform til et redskab i sine hænder. En af de metoder en magtgruppe kan anvende til at opnå indflydelse på vor udenrigspolitik, går ud på at provokere en militær episode, der uanset om præsidenten er medlem af gruppen eller ej – og jeg tror ikke, nogen præsident til dato har været det – tvinger ham til at handle. Mange kriser i de sidste år – U-2-affæren, Svinebugts-invasionen, episoden november 1963 på Berliner-autobanen, Tonkingbugten, – ja, om det så er mordet på Kennedy, kommer de set ud fra dette synspunkt til at stå i et nyt og mere ildevarslenende lys.

Jeg anslår – nøjagtige oplysninger er meget vanskelige at få på dette område – at den højeste ledelse af denne magtgruppe tæller mindre end hun-

drede, og at der kun er meget få, der er kendt af offentligheden. Det er meget lidt sandsynligt, at disse mænd nogen sinde mødes for at danne en sammensværgelse, og alligevel eksisterer der stil-tiende overenskomster mellem dem om nødvendigheden af visse politiske foranstaltninger og aktio-ner. Takket være den hysteriske atmosfære af for-stokket anti-kommunisme, de lever i, er disse få i stand til at få tusinder i en slags trance til at følge deres bud. En præsident, der ikke læser ret meget, og ikke selv opsøger sine informationskilder, er et nemt offer for sine rådgivere.

Jeg tror ikke, vi blev indblandet i Vietnam-kon-flikten for at bruge landet som et springbræt for en krig mod Kina. (Taiwan kan om fornødent bruges til dette formål.) Men den forværrede politiske og militære situation i Syd-Vietnam i slutningen af 1964, den kinesiske atomvåben-eksplosion og val-get af en præsident, som er modtagelig for indfly-delse udefra, kan have foranlediget militær-indu-stri-gruppen til at føre De forenede Stater ind på den vej, der ender i konflikt med Kina.

I sin Vietnam-tale på John Hopkins-universite-tet sagde præsident Johnson:

»Vi giver ofte udtryk for, hvor imponerende vi synes magt er. Men jeg synes ikke, den er impo-nerende. Maskingeværer og bomber, raketter og krigsskibe er alle til hobe symboler på menneskets svigten. De er eksempler på humanitetens galskab. En dæmning bygget over en stor flod er impone-rende. Landbrugets elektrificering er imponerende. En rig høst i et land, der hungre, er imponerende. Synet af sunde børn i en skole er imponerende. Alt dette og ikke nok så mægtige hære er det, den amerikanske nation synes er imponerende.«

Det er ord, der er værd at lægge sig på sinde. Hvis man læser beretninger skrevet af folk, der fornylig har været i Kina, Nord-Vietnam eller Nord-Korea, hvad er det så de fremhæver og roser, som disse nye nationers største indsats? Nøjagtig de samme faktorer, som Johnson hylder som imponerende. Har præsident Johnson nogensinde læst disse be-retninger?

Præsidenten kan, så meget han vil, ønske fred, kongressen kan ønske fred, og jeg er overbevist om, at størsteparten af det amerikanske folk ønsker fred, men så længe der eksisterer en lille, men mæg-tig gruppe, der altid er rede til at støtte anti-kom-munismens hysteriske fans og medvirke til at skabe episoder, der skridt for skridt vil drive os ud i krig, skal vi ikke gøre os håb om fred. Vi så, hvad der under anden verdenskrig skete med to nationer, hvis militær og industrigrupper forenedes. Det ty-ske og det japanske folk adskiller sig ikke meget fra os. Og dog tolerede de i deres landes navn umenneskelige handlinger.

Ellen Brun Vil USA angribe Kina?

Vietnam-krigen og dens verdenspolitiske konsekvenser

Ellen Brun har den opfattelse, at avislæsere er ved at blive trætte af at læse om Vietnam – hvor amerikanerne stadig hver eneste dag udruller deres bombetæpper over Vietnams mennesker, huse og marker . . . De perspektiver, som denne krig indebærer, vedkommer iøvrigt hvert eneste menneske på jorden: E. B. påpeger det forhold, som Kina forlængst gjorde opmærksom på, at den indbyrdes angst de atombevæbnede stater imellem ville kunne afholde Sovjetunionen fra effektivt at støtte nationale befrielseskampe – som den i Vietnam. E. B. hævder, bl. a. med støtte i det amerikanske blad »The Minority of One«, at hvis Sovjetunionen ikke lader USA forstå, hvor grænsen går for den sovjetrussiske tålmodighed med Vietnam-krigen, så vil amerikanerne en skønne dag angribe Kina.

DET ER ved at blive vanskeligt at skrive om Vietnam. Begivenhederne i Vietnam er blevet trivielle og monotone for avislæsere. Denne reaktion udgør en næsten større skandale end selve Vietnam-krigen! De daglige bombardementer af Den Demokratiske Republik Vietnam er blevet en del af avisernes traditionelle rubrikker, som blikket glider hen over, mens man ser efter mere nye og interessante beretninger om verdenssituationen. På et vist tidspunkt ville bombardementet af et suverænt land have fremkaldt massedemonstrationer, strejker, krigshandlinger eller omstyrtelsen af regeringer. Vi erindrers endnu verdensreaktionen, da Frankrig bombarderede den tunesiske landsby, Sakhiet-Sidi-Youssef i 1958 som repressalier imod den algeriske FLN. Den gang anså den amerikanske senator Mansfield det for at være »en galskabens handling, udført af en håndfuld uansvarlige mænd«, og præsident Eisenhower følte sig kaldet til at sende en appel til den sunde fornuft til den franske regering! – Men i dag, hvor det er verdens største og farligste magt, der er ansvarlig, fortsætter vi blot vor daglige rutine . . .

USA's krav til »forhandlingsvillighed«

Det vil måske kede nogle endnu en gang at blive mindet om, at et lille land, Nord-Vietnam, dagligt bliver bombarderet af amerikanske armadas og altsammen fordi Nord-Vietnam ikke viser en »forhandlingsvillighed«, som virker tilstrækkelig »overbevisende« på Mr. Dean Rusk, Mr. McNamara eller L. B. Johnson, – som »New York Times« fornylig afslørede det. Den eneste form for

»forhandlingsvillighed«, som den amerikanske regering ville anse for positiv måtte være, hvis Nord-Vietnam indrømmede, at de var i krig med Syd-Vietnam, og at borgerkrigen dér ikke er andet end en agressionshandling, der forlænges på grund af invasion fra nord. En sådan indrømmelse fra Nord-Vietnams side ville retfærdiggøre de amerikanske handlinger, hvadenten de tilhører fortiden eller en usikker fremtid, og ville lægge ansvaret for de umenneskelige handlinger helt og fuldt på skuldrene af de nordvietnamesiske kommunister og samtidig forskønne billedet af Amerika som beskytteren af menneskerettighederne og andre abstrakte værdier.

USA og dets »moraliske ret«

En af vore mest begavede og objektive danske korrespondenter sagde, efter at være vendt tilbage fra Vietnam, at der var »terror på begge sider« (mange ville have kunnet fortælle ham det uden nogensinde at have været i Vietnam). Men når George Chaffard, korrespondent ved »L'Express« skriver fra Vietnam, lyder det således: »Mængden af nedkastede bomber fra amerikanske flyvemaskiner lader een fuldstændig målløs. »Tæppet« rulles ud med en mekanisk præcision, en bombe hver 10 meter over en zone, som ofte strækker sig over snese af kvadratkilometer. Når man udtrykker sin bestyrtelse over en sådan ødselhed overfor de amerikanske flyvere, forklarer de med en latter, at ordren lyder på, at de skal se at blive af med de gamle lagre, som endnu daterer sig tilbage til krigen imod japanerne, og at de skal skynde sig inden forældelsesdatoen.«

Man må beundre vor danske korrespondents evne til »objektivitet«! Rent »objektivt« kan man sikkert også sige, at der forekom terror på begge sider i forbindelse med Warszawa ghettoens oprør under II. verdenskrig, men det afholdt os dog ikke fra at fordømme nazisterne for deres sadisme! Det er og bliver en uomgængelig kendsgerning, at der ikke ville have været krig i Vietnam i dag, hvis USA ikke var kommet til. Selv hvis man gik ind på argumentet, at det er et moralsk spørgsmål: kommunister, der dræber kvinder og børn (hvilket er pure opspind), ville dette alligevel ikke give USA moralsk ret til at intervenere med hele sit militære potentiel.

Hvilke love kan standse en stor militærmagt

Som den amerikanske professor Owen Lattimore erklærede i sin tale fornylig i Studenterforeningen:

Amerikanerne har ingen ret til at bestemme, om *andre* hellere bør være *døde* end *røde*! Men det er netop denne ret, som Amerika har tiltaget sig: Retten til at afgøre, under hvilken slags regering og hvilket slags socialt system folkene i verden skal leve. Dette gælder ikke alene Vietnam, men også Latin-Amerika og resten af verden inklusive Europa (jfr. F. D.'s beretninger om begivenhederne i Grækenland). C. Sulzberger i »New York Times« (3/3-65) peger på det centrale, når han siger: »Krisens kerne er i virkeligheden ikke Vietnam. Det væsentligste problem er, hvorledes vi kan betvinge de revolutionære kampe. Ligegyldigt hvad der så end sker med Vietnameseerne, vil vi fortsat trues af denne teknik andre steder i Asien, Afrika (og hvorfor udelade Latin-Amerika?). Dette er uundgåeligt.«

Der er ingen love, der kan stoppe en stor militær magt. Når denne magt nægter at anerkende dem, blicver international ret til et værdiløst stykke papir. Som Chr. Winther siger: USA trækker ikke sine snart 200.000 mand ud af Vietnam blot for en lap papirs skyld. International lov, »det kompleks af regler som moderne civiliserede nationer anser for bindende i deres gensidige samkvem«, og hvis formål er at beskytte alle, har ingen værdi, når den største verdensmagt simpelthen fejer dem til side. Hvordan får man et vældigt magtmonopol til at respektere disse love? Disse Spørgsmål, som undergraver hele vor opfattelse af lov og ret, vil sikkert beskæftige internationale jurister i fremtiden, – hvis de ikke allerede er begyndt at beskæftige sig med dem.

Atomligevægt og befrielseskampe

Dette er et så meget mere presserende spørgsmål i den nuværende verdenssituation, hvor den næststørste verdensmagt Sovjetunionen er uvillig til at løbe en risiko, hvorved det kan tvinge USA til at respektere international lov, endsige komme en socialistisk »søster«-stat til hjælp. Denne holdning, der fører til eftergivenhed og passivitet, bliver af nogle forsvaret ved at understrege den nye situation, der er skabt af atomfaren. Resultatet af en sådan tankegang, nemlig at atomfaren tvinger til passivitet og eftergivenhed, er, hvis den følges til sin logiske konsekvens, ensbetydende med, at faren for verdensfreden nu ikke stammer fra atommagterne (der alle er for fornuftige til at bruge atombomben) men snarere fra Den Nationale Befrielsesfront i Syd-Vietnam og det sydvietnamesiske folk: thi USA's direkte engagement i Syd-Vietnam er blevet større og større i takt med, at FLN vandt større og større sejre. Før den tid, og hvis det ikke havde været for dem, ville afspændingen have kunnet fortsætte med at udvikle sig! Dette er et spørgsmål, som alle progressive og befrielsesbevægelser vil

blive nødt til at tage stilling til i fremtiden, hvis de ikke har gjort det endnu. Det amerikanske blad »The Minority of One« skriver i denne forbindelse i sit juni-nummer: »Med mindre Sovjetunionen klart og åbent definerer det punkt, hvor dens magt vil blive anvendt til forsvar for dens allierede i Asien... vil Kina blive angrebet lige så sikkert som Nord-Vietnam allerede er blevet angrebet...« og bladet tilføjer: »Aldrig har der været en mere direkte forbindelse mellem eftergivenhed (appeasement) og aggression, og aldrig har eftergivenhed indebåret en større risiko for flere mennesker.«

Disse spørgsmål er så vigtige, at de fleste mennesker foretrækker simpelthen at ignorere dem i stedet for at undersøge dem nærmere. Og det er yderst sjældent, at man finder noget skrevet om dem, hverken i den almindelige presse eller i den progressive presse. For hvis ovennævnte spørgsmål besvares bekræftende, d. v. s. at international lov ikke kan kræves overholdt af en atommagt, hvis denne vælger at bryde den, og hvis andre atommagter simpelthen nægter at tage skridt til at hjælpe de mindre lande, – så må man se lige i øjnene, hvilken slags fremtid og hvilken slags verden, vi kommer til at opleve. Enhver af os er sikkert i stand til at forestille sig konsekvenserne af et sådant internationalt »dødpunkt«, og man kan betragte Vietnamkrigen som en kamp ikke alene mod amerikansk diktat, men også som en kamp imod det dødpunkt, dette status quo.

Ingen spænding mellem FLN og Kina

Det er interessant at se, at radio Prag ved visse lejligheder har beskyldt Kina for at være den eneste, der ønskede krigen i Vietnam. For ikke så længe siden citerede radio Prag Mr. Nguyen Van Dong, FLN's repræsentant i Moskva, som skulle have erklæret, at tilbagetrækningen af amerikanske tropper fra Vietnam ikke var nogen forhåndsbetingelse for forhandlinger (jfr. The Guardian 23/10-65). »Le Monde« rapporterede den 29/10-65, at Mr. Nguyen Van Dong havde dementeret ovennævnte udtalelse og tilskrevet den en mangelfuld oversættelse. Samtidig nægtede han kategorisk, at der skulle være nogen som helst form for spænding mellem FLN og Kina, hvilket også falder sammen med en undersøgelse, som det amerikanske State Department og Pentagon har foretaget. Denne undersøgelse konkluderede, at »indholdet af Viet-Cong repræsentantens erklæringer var blevet forsætligt fordrejet af radio Prag med det formål at skabe spænding mellem FLN og Peking. I virkeligheden konkluderede den amerikanske special service, er Sovjetblokkens indflydelse i Hanoi og på FLN stadig blevet mindre, mens Pekings indflydelse stiger dag for dag.« (Jeune Afrique 21/11-65).

Vor medansvarlighed

Vi kan hver for sig tillægge ovennævnte episode større eller mindre betydning, men hvordan man end fortolker den, er den i hvert fald værd at tage i betragtning, og man må undersøge alle synsvinkler i denne krig og forstå den til bunds for at kunne tage stilling til den.

Det er ikke formålet med denne artikel at give færdiglavede svar, men derimod at rejse forskellige

spørgsmål. På et tidspunkt, hvor New York Times åbent taler om krig af samme omfang eller større end Korea-krigen er det af største vigtighed for enhver af os at finde ud af, hvad vi kan gøre for at forhindre nedslagtning af det vietnamesiske folk, som finder sted, og som vil blive en tung belastning for forholdet mellem folkene i de forskellige dele af verden og ikke mindst forholdet mellem racerne i fremtiden.

Vietnam

KRIGEN I VIETNAM escalerer, som det hedder i ny krigs-sprogbrug. Hvor højt den er escaleret, når disse linier læses er ikke til at forudsige, ej heller hvilke bekæmpelsesmidler amerikanerne til den tid har taget i brug – foruden dum-dum-kuglerne, napalmbomberne, de kemiske midler, der afsvier og forgifter afgrøderne, og kvalmegassen. I følge danske eksperter er sådan en omgang gas nu ikke noget at tage så højtideligt, man er sat ud af spillet nogle timer, hvor man ikke kan forsvare sig, derefter er man rask igen – hvis man ikke er skudt. Ingen har udtalt sig om, hvordan små børn tåler kvalmegassen, kan de overleve – kan svagelige ældre mennesker?

Man har spurgt, hvilke interesser det er, der binder USA til dette fortvivlede og fortvivlende foretagende og får mange slags svar, hvori prestige og ideologi og andre dyre begreber forekommer – for ikke at glemme friheden, der skal forsvares. Det vil være belærende at tænke på, hvad præsident Ei-

senhower udtalte på Guvernør konferencen (4.-8.-53): »Lad os nu antage, at vi mistede Indokina: går Indokina tabt, vil en række ting med det samme gå op i røg. Halvøen, den sidste stump land, der hænger fast derude, ville det næppe være muligt at forsvare. Tinnet og wolframmet, som vi sætter stor pris på, ville holde op at komme. . . så når USA bevilliger 400 mill. dollars til hjælp til dette foretagende, så stemmer vi ikke for et gaveprogram. Vi stemmer for den billigste måde vi kan finde til at forhindre der sker noget, som ville have den mest forfærdelige konsekvens for USA, for vor sikkerhed, for magt og mulighed for nogle særlige ting, rigdomme, som vi har brug for i det indokinesiske territorium og i Sydøstasien.«. . .

Wolfram (tungsten) er et af de mest eftertragtel-sesværdige metaller, der eksisterer, navnlig til fabrikation af krigsvåben, specielt projektiler. Det fandtes også i Korea. . .

DE FORENEDE STATER behersker i Syd-vietnam ikke alene forvaltningen, men også i praksis vidtgående landets regering. Den amerikanske statskasse betaler hele fire femtedele af alle sydvietnamesiske statsudgifter, og så snart, de indstiller deres tilskud, er hele statsapparatet samt en stor del af forvaltningen og forretningslivet lammet. I Saigon kan derfor ingen magt-gruppe komme til magten og beholde den, hvis ikke De forenede Stater står bag den.

Det er en offentlig hemmelighed, at amerikanerne – trods den reverens de i deres officielle taler viser selvbestemmelsesretten og demokratiet – gyser ved tanken om virkelige frie valg i Vietnam, selv hvis de foruden den nationale befrielsesfronts tilhængere ville udelukke neutralister. »Hvis der sidder en eller anden valgt forsamlings i Saigon« mente en amerikansk talsmand i Saigon, »så ville den inden en uge telefonere til Hanoi og indlede forhandlinger.« (National-zeitung, Basel).

AMERIKANSKE troppers tilfangetagelse af tusinder af »mistænkte Vietconger« bliver hvert år rapporteret, men der er aldrig fremkommet nogen meddelelser om, at »mistænkte Vietconger« er blevet dræbt.

»Hør nu her, sir,« sagde en amerikansk major for nylig til en journalist, »når vi slår dem ihjel, bliver de automatisk V.C. (Vietconger) og ikke mistænkte. Vi har ikke lov til at dræbe andre end V.C.«

Sådanne bemærkninger lyder måske kyniske, men de er langt mere ærlige end nogle af de officielle vidnedsbyrd om problemet, der fremkommer i Saigon. Charles Mohr i New York Times.

I henhold til I. F. Stones Weekly 8. marts 1965 viser de af Pentagon opgivne tal på våben erobret fra Vietcong, at mindre end 2½ % af disse er våben fremstillet i kommunistiske lande.

I »NEW YORK TIMES« d. 4.5.1965 udtalte militærkorrespondenten Jack Raymond, at det amerikanske krigsministerium åbent erkender, at Vietnam er et udmærket »militærlaboratorium«, hvor man kan gennemprøve nye våben og give officerer og menige en krigserfaring, som tidligere den 2. verdenskrig og Korea-krigen gav. Og da de yngre officerer ingen erfaring har fra disse krige, får de det nu i Vietnam.

SYDVIENTNAMS NATIONALE BEFRIELSESFRONT har den 13. marts 1966 udsendt en erklæring angående amerikanernes folkeretsstridige kemiske krigsførelse mod Sydvietsnams folk og landområde. Amerikanernes ødelagde i 1963 320.000 hektar afgrøde, i 1964 500.000 hektar og i 1965 700.000 hektar.

Af »vital betydning« for USA

DET VAR en forbløffende oplevelse på TV-skærmen at overvære afhøringerne i det amerikanske senats udenrigskomite i sidste uge af februar. Her var man på randen af en verdenskrig vidne til en diskussion mellem mænd, hvoraf vel næppe nogen havde den undskyldning, at de fra naturens hånd var dumrianer, men hvoraf flere – og ulykkeligtvis dem, der repræsenterede flertallet – var så underforsynede med viden om, hvad krigen i Vietnam indebærer, og hvad den kan føre til, at det simpelt hen var rystende: på disse ensprede og vildførte mænd hviler i dag verdens største ansvar.

Senator Fullbright, den ofte advarende og altid skeptiske formand for udenrigsudvalget ledede forhandlingerne og præciserede sine egne krav til regeringen derhen, at man foreslog *rimelige betingelser* for fred: at man gav vietnameserne og *Befrielsesfronten* ret til at bestemme over deres egen fremtid: – Jeg synes ikke (krigen i Vietnam) rummer *vitale interesser* ... sagde Fullbright.

Men det kommer an på, hvad man vil lægge i udtrykket. For visse amerikanere er dette at skaffe sig profit i høj grad væsentligt – man erindre sig eksempelvis da Charles Wilson som USA's forsvarsminister udtalte, at hvad der var godt for General Motors også var godt for USA.

PÅ DET fornemme svejtsiske blad *Neue Zürcher Zeitungs* handelsside kunne man i januar læse, at kursgevinsten på flyvemaskineaktier på New Yorks børser i løbet af 1965 nåede en rekord på ca. 80 procent. Men indenfor den elektroniske industri var gevinsten endnu højere: 119 procent. Den realistiske kommentar på NZT's handelsside lød: »Den stærke efterspørgsel af rustningspapirer af enhver art fra fly-industriens aktier til den elektroniske branche, lader sig forklare ud fra det stigende behov, som Vietnamkrigen har ført til.«

Nogle af de konservative økonomer i USA er såmænd blevet *nervøse*, og da det Nationale Industriråd i februar holdt møde kom det til udtryk: »Vi har allerede en overophedet økonomi, blev der sagt. Og der bliver lukket op for endnu flere gasblus.«

Hamburg Tidsskriftet »Demokratische Rundschau« afslører følgende:

En tyrkisk gæstearbejder, der lige før jul blev afskediget på sin arbejdsplads, henvendte sig til USA-konsulatet i Hamburg for at få lov til at emigrere til USA.

Da han kom tilbage fra konsulatet, fortalte han sine kolleger, at han dér havde fået besked om, at »det for tiden ikke var muligt at få indvandringstilladelse til USA«. I stedet havde de amerikanske embedsmænd

foreslået ham i to år at lade sig hverve til Sydvietnam.

Tyrken blev lovet en betaling på 500 dollars om måneden og ville efter to års forløb få 30.000 dollars i hjemsendelsespenge samt det eftertragtede USA-statsborgerskab.

★

DET AMERIKANSKE luftvåbens program for *Napalm-B* har givet et mægtigt opsving for *polystyren*. United Technology Center, Sunnyvale, Californien, har i begyndelsen af marts fået en ordre på 100 millioner pund

MEN DER er i hvert fald eet sted, hvor man ikke gør sig bekymringer, og hvor der ifølge *Newsweek* (31-1-66) er skabt et forrygende økonomisk opsving, en *boom*, og det er i Saigon, som er *et sandt paradis for amerikanske forretningsmænd*. Aldrig før har amerikanske forretningsmænd fulgt tropperne i krig i et sådant omfang. Flere tusinde amerikanske borgere er strømmet til Vietnam, hvor de arbejder som håndværkere, handelsmænd, der importerer varer i stort omfang, og forretningsfolk, der anlægger veje og bygger fabrikker. Direkte i hælene på soldaterne følger desuden den gennem historien velkendte sværm af »marketendere«, småkræmmere, der sælger soldaterne alting fra lommeknive til forsikringspolicer og biler.

Medens det under den anden verdenskrig hovedsageligt var hærens egne eventyrlig dygtige ingeniører og andre teknikere, som anlagde og udbyggede det fornødne, er det denne gang en sammenslutning af fem amerikanske storetreprenørfirmaer, som er engagerede til at foretage bygningen af de enorme militære anlæg på 30 forskellige byggepladser, hvor 22.000 vietnamesiske arbejdere er beskæftigede under ledelse af 1500 amerikanere ... Alt imens hærger inflationen: i løbet af eet år er prisindexet steget med 40 procent.

De få svage vietnamesiske foretagender, som er tilbage, skælver – uden amerikansk kapital kan de knapt holde sig oprejste. De amerikanske forretningsfolk kan regne med, at deres investeringer giver 20–30 procents profit om året, og Kontoret for internationale Investeringer i Washington holder dem skadesløse for alle tab, der ville kunne ramme dem, fra krig, revolution eller ekspropriering. Med det sidste regner de nu bestemt ikke, for »hvorfor skulle Johnson have opbygget alt dette for kommunisterne?« Nej, hvorfor skulle han dog det! Men mon så ikke selve formanden for senatets udenrigskomite tager fejl, når han antager, at der ikke er *vitale interesser* på spil for amerikanerne i Vietnam.

P. S. Efter ovenstående er skrevet har senatet med 92 stemmer mod 5 bevilliget Johnson 33,6 milliarder kroner til videreførelse af krigen i Vietnam.

af *Napalm B*, der indeholder 50 % polystyren, 25 % benzol og 25 % benzin. Den nye *Napalm-B* foretrækkes af de amerikanske styrker i Vietnam, der finder, at den gamle type *Napalm*, der anvendtes i 2. verdenskrig og i Korea-krigen, er meget mangelfuld – især i henseende til adhæsion (vedhængningen af stoffet på de mennesker, der skal angribes med den). Efter »*Chemical & Engineering News*«, Washington, USA, 14.3.66.

★

Ellen Brun: Krigen for den amerikanske livsform

DER EKSISTERER vel næppe nogen tvivl om, at krigsførelse er en politisk handling af stor alvor. Et lands politiske handlinger udspringer ikke fra det blå ingenting, men er baseret på deltagernes *økonomiske interesser*. Hvis man akcepterer den selvindlysende sandhed, at krig er politik, og at politik er et koncentreret udtryk for økonomi, så ledes man til en interessant tankegang, som nærmer sig virkeligheden bedre end abstrakte udtryk som »realpolitik« eller »sikkerhedspolitik«, som ikke betyder noget, hvis de benyttes udenfor en økonomisk sammenhæng.

Da Frankrig førte kolonikrig

DOMINOTEORIEN, som er så stærkt på mode i denne tid, eksisterede allerede, da franskmændene kæmpede i Indokina, og deres undskyldning for at udkæmpe krigen lå tilsvarende nær ved den, som den amerikanske regering betjener sig af i dag. I en tale i 1953 (citeret af Sulzberger i New York Times 11.3.66) erklærede Frankrigs daværende premierminister, René Mayer. »... Vietminh's vigtigste mål i øjeblikket er ikke blot Tonkinbugten, men også Siambugten og vejene til Indien. Den kamp, der føres af franske og vietnamesiske tropper i rismarkerne og på højsletterne, tjener ikke blot til at beskytte Indokina mod underminering, men til at beskytte hele Sydøstasien.«

– Og alligevel: Den gang vidste hele verden, at Frankrig førte en kolonikrig med økonomiske motiver!

Opgiv illusionen om at være bedre end andre

I DEN førnævnte artikel citerer Sulzberger videre den berømte sinolog og professor ved Harvard, John K. Fairbank, som for nyligt har udtalt: »Vi sover i den samme seng, som franskmændene sov i, selvom vi drømmer andre drømme.« Og overfor Senatets udenrigskomité rådede han USA til at opgive sin gode samvittighed og se problemet realistisk i øjnene: »Hvis Vietnam i dag får os til at gennemgå en alvorlig samvittighedskrise, er det fordi vi gennem næsten hele vor historie har troet, at vi moralsk stod på et højere plan end de andre imperialistiske magter fra det 19. århundrede.« – Og i al nøgternhed, – trods det amerikanske folks moralske illusioner, var den amerikanske historie i denne del af verden i det 19. århundrede meget lidt forskellig fra de europæiske magters politik. Hvor stor betydning man tillagde Det Fjerne Østen blev sandsynligvis bedst udtrykt af senatoren og historikeren Albert J. Beveridge fra Indiana i 1899:

»Philippinerne er vore for evigt ... og lige på den anden side af Philippinerne ligger Kinas ube-grænsede marked. Vi vil ikke opgive nogen af dem. Vi vil ikke fornægte vor pligt i ø-havet. Vi vil ikke opgive vor mulighed i Orienten. Vi vil ikke give afkald på andelen i vor races mission efter Guds vilje til at civilisere verden ... Stillehavet er vort hav ... Den magt, der regerer Stillehavet, er verdens hersker ... Hr. præsident, dette spørgsmål er dybere end noget partipolitisk spørgsmål, dybetre end noget spørgsmål om vort lands isolerede politik, ja endog dybere end spørgsmålet om den konstitutionelle magt.« (Citeret af Harvey O'Connor i The Minority of One Dec. 1965).

Denne udtalelse nærmer sig den amerikanske politiske virkelighed i Det Fjerne Østen betydeligt mere end nogen udtalelse, som de fleste af vore eksperter kunne komme med. Dette forklarer også baggrunden for den tidligere »rabiate« præsidentkandidat Barry Goldwater's udtalelse under et interview, hvor han beklagede sig over, at præsident Johnson nu gjorde præcis det samme, som han selv havde foreslået at gøre. – Spørgsmålet er i høj grad dybere end nogen partipolitik, dybere end noget konstitutionelt spørgsmål. Krigen føres uden formel krigserklæring (som kun Kongressen har ret til at erklære), imod FN-pagten (der underordner alle »forsvars«-handling under Sikkerhedsrådets myndighed), bryder SEATO-pagten (der udtrykkeligt er underkastet FN's overmyndighed) og er endelig i absolut modstrid med Genèveaftalerne.

Befrielsesfronten kæmper ikke for en fremmed magt

MEN DER er dog en grundlæggende forskel mellem den franske og den amerikanske politik. Mens franskmændene forsvarede deres egne koloniale interesser i Vietnam, der udgjorde et begrænset engagement, fører USA en defensiv politik, som direkte omfatter hele det umådelige marked og kilde til råvarer, som den 3. verden repræsenterer. Da franskmændene led nederlag til vietnamesiske antikonkionalister, blev USA delvis slået af panik: man havde mistet Kina som marked, man havde været ude af stand til at vinde Korea-krigen, og nu var franskmændene blevet slået til trods for en uhyre hjælp fra USA.

En vigtig medvirkende årsag til den amerikanske holdning i Vietnam må også ses i den forbausende økonomiske udvikling i Kina i de senere år, som vanskeligt vil kunne undgå at komme til at spille en væsentlig rolle som eksempel for de fleste lande i den 3. verden i fremtiden, – en udvikling,

som ikke er blevet betalt af nogen af Kinas naboer, hvilket er mere end hvad der kan siges om udviklingen af de kapitalistiske lande. Det er derfor ikke unaturligt, at der hersker en latent uvilje imod Kina, der udfordrer USA med sin økonomiske udvikling og opmuntring til de undertrykte folk i Afrika, Latinamerika og Asien. (Jfr. Edgar Snow i »Fremtiden« dec. 65.)

Men det ville være forkert at opfatte denne krig som udelukkende en konfrontation mellem USA og Kina. Vietnameserne kæmper ikke en sådan kamp til fordel for en fremmed magt, det være sig Kina eller Sovjetunionen. Kampen føres mellem to modsatte økonomiske interesser i et større perspektiv. Det er de fattige landes modstand imod de rige nationer, som benytter den underudviklede verden som billig råvarekilde og marked for deres dyre overskudsvarer.

Verdenshandelen må tilhøre os

DEN AMERIKANSKE økonom og politisk rådgiver for Kennedy-Johnson regeringen, W. W. Rostow, er vel den, der er kommet med en af de mest oplysende forklaringer på Vietnamkrigen og hele den amerikanske anti-guerilla politik:

»Hvis amerikanerne ikke søger sejr i den sædvanlige forstand, hvad er det da, vi søger? Hvad er USA's nationale interesse? Hvorfor giver vi, amerikanere, vore penge ud og påtager os en moderne krigs risiko i denne globale kamp? – For amerikanere vil sejrens løn simpelthen være dette: Det vil sætte det amerikanske samfund i stand til at fortsætte med at udvikle sig ad de gamle menneskelige baner, som går tilbage til vor nations fødsel, og som rækker dybere tilbage i historien end dette – tilbage til Vestens livsrødder ved Middelhavet. Vi kæmper for at opretholde omgivelser på det globale plan, som vil tillade vort åbne samfund at overleve og blomstre.« (Fra »Guerilla Warfare at Underdeveloped Areas«, Marine Corps Gazette)

DET ER med andre ord ikke Vietnamesernes frihed, man kæmper for. Ifølge Rostow skulle den globale anti-guerillakrig derimod være nødvendig for at »sætte det amerikanske samfund i stand til at fortsætte med at udvikle sig« ad sine hidtidige baner. Senator Beveridge, der mere end een gang udmærkede sig ved sin klare udtryksform, kunne allerede i 1899 forudse denne udvikling:

»Amerikanske fabrikker fremstiller mere end det amerikanske folk kan bruge; amerikansk jord frembringer mere end vi kan forbruge. Skæbnen har skrevet vor politik for os: verdenshandelen må og skal være vor.« (USA's fattige blev lige så lidt som i dag taget med på råd.)

Afhængighed af udenlandske råvarekilder

USA ER I DAG den dominerende økonomiske magt i verden, og den økonomiske struktur i Amerika er indrettet på denne kendsgerning og derfor yderst sårbar i det særlige forhold, som eksisterer mellem dem og den 3. verden. USA er derfor naturligt nok også mest berørt af de nationale befrielsesbevægelser udvikling, og for at holde disse tilbage i Latinamerika, Afrika og Asien er USA næsten parat til at risikere hvad som helst. Dette karakteriseres i disse år af militariseringen af den amerikanske økonomi, – hvilket desuden er langt fra at være i modstrid med militærets og sværindustriens interesse. Hele den ikke-socialistiske verdens afhængighed af verdens største handelspartner (dvs. den største eksportør og importør) udgør i virkeligheden også en afhængighed af USA selv. Mens handlen mellem USA og Vesteuropa i høj grad består af en udveksling af mere eller mindre de samme højt specialiserede og forarbejdede varer, så udgør handelen med den 3. verden en langt mere økonomisk værdifuld og for industrien uundværlig andel. Afhængigheden kan illustreres med følgende tal over vitale produkter USA må importere:

30 % af USA's forbrug af kobber, 15 % af aluminium, 100 % af tin, 55 % af bly, 40 % af zink, 95 % af deres nikkel, 95 % af mangan, 85 % af antimon, 99 % af asbest, 99 % af deres tantal, 100 % af deres industri-diamanter, – avisapir: 80 %.

Med hensyn til olie og olieprodukter importerer USA 13 % af sit forbrug. USA's oliereserver vides at være omkring 20 % af verdens kendte reserver, men dets produktion udgør 46 % af verdensproduktionen, og det amerikanske forbrug er 63 % af verdens samlede olieforbrug. Selvom tallene ikke er nye, så viser de i hvert fald en generel tendens mod afhængighed af vigtige udenlandske råvarekilder, en afhængighed, kunne man tilføje, som stadig vokser. (Etudes et conjoncture. I.N.S.E.E., dec. 1956.) Hertil må føjes, at en stor del af minerne, plantagerne, rederierne, olieraffinaderier, forsikringselskaber osv. i den 3. verden kontrolleres af amerikansk kapital, som også på den måde er af vital betydning for USA.

«The American way of Death»

I EN ARTIKEL (juni 1965) i anledning af begivenhederne i Santo Domingo kom chefredaktøren ved Le Monde Diplomatique, François Honti, til den konklusion, at USA simpelthen er bange for enhver regering i den 3. verden, som måtte have folkets flertal bag sig, idet det i det korte løb synes at være lettere at have med svage regeringer at gøre, som kun støttes af et konservativt mindretal. ...

»USA's bestræbelser i de lande, der er leverandører af billige råvarer, går i første række ud på at holde ethvert perspektiv om nationaliseringer eller radikale agrar-reformer på afstand. Sådanne ville nemlig på den ene side være direkte i modstrid med de amerikanske investeringsinteresser, på den anden side aner man, at de ville kunne sætte en proces i gang, som kunne være skadelig for Amerikas samlede økonomi.«

Det er kun ved at betragte USA's økonomiske interesse i status quo i de såkaldte u-lande, at man

f. eks. kan forklare USA's holdning til ledere i den 3. verden, som ikke var præget af nogen socialistisk ideologi, men som med folkets støtte begyndte at forlange reformer: Caamano, Mossadegh, Arbenz, Lumumba osv. – Kun ved at se Vietnamkrigen i hele dette samlede perspektiv kan man forstå denne krigs historiske betydning, dens baggrund og motiver: at »The American Way of Death« er prisen for »The American Way of Life«, idet status quo i hele den 3. verden er synonymt med elendighed, sult og død.

JULI 25. ARGANG . 1966 – 1967

Spørgeskema til afsløring af hykleriet

ORGANISATIONEN »Students for a Democratic Society« benyttede sig af disse dage til at uddele et spørgeskema, der var rettet mod Vietnam-krigen og imod indkaldessystemet. Organisationen ønsker, at de studenter, der understøtter krigen, (og det er flertallet) skulle indse det hykleriske i deres holdning, når *de tager denne IBM-eksamen for at blive holdt uden for krigen – i stedet for at melde sig frivilligt*. Spørgsmålene på deres antikrig-skema vil måske også kunne hjælpe danske »ung-tyrkere«, som passivt eller aktivt står bag USA's krig:

»Følgende er citater fra statsmænd, som har indtaget en ledende rolle i Vietnam-konflikten. – Hvem blandt følgende personligheder: 1) J. F. Kennedy, 2) senator Stephen Young, 3) premierminister Ky, 4) Mao Tse-tung, 5) Robert McNamara, 6) vicepræsident Humphrey, 7) præsident Johnson, 8) Henry Cabot Lodge, 9) Ho Chi Minh – har udtalt nedenstående? (Mere end et citat kan stamme fra samme person).

a. »Jeg ville gerne se amerikanske studenter udvikle ligeså megen fanatisme over for USA's politiske system, som unge nazister gjorde over for deres system under krigen.«

b. »I Sydøstasien er kommunisterne de eneste, der i de senere år har gjort noget for den lille mand på bunden af samfundet – forbedret hans vilkår.«

c. »CIA har benyttet nogle vietnamesere, som har haft ordre til at påstå, at de var Vietcong og opføre sig derefter . . . Nogle af disse henrettede to landsbyledere og voldtog kvinder . . . «.

d. »Tror De, at disse (anti-amerikanske) demonstrationer blev organiseret af en lille eksklusiv selskabsklub? De blev organiseret af et internationalt apparat: 95 pct. af demonstranterne er ikke mere kommunister end De og jeg, men den internationale kommunistbevægelse organiserede dem og kontrollerede dem.«

e. »Feberkurven for enhver vellykket revolution . . . afslører en stigende temperatur af terrorisme og kontra-terrorisme, men dette gør ikke de legitime mål, som satte revolutionen i gang, ugyldige. De fleste revolutioner – inklusive vor egen – har været holdt oppe af hjælp udefra i (form af) mænd, våben og ideer.«

f. » . . . kommunister er nærmere folkets krav om social retfærdighed og et uafhængigt liv end (min) egen regering.«

g. »Den største del af den amerikanske militæropgave kan blive færdig i slutningen af 1965, selv om der måske vil være et fortsat behov for et begrænset antal amerikansk uddannelsesmandskab.«

h. »Min eneste helt: Hitler.«

Svarene på spørgsmålene lyder: a) Johnson, b) Cabot Lodge, c) Stephen Young, d) Humphrey, e) Kennedy, f) Ky, g) McNamara og h) Ky.

FRA en artikel af Ellen Brun.

Den amerikanske liberale

EFTER Feiffer i »New York Herald Tribune«. Optrædende: Den liberale (L) og ekspeditricen (E).

E: Ja, hr. dette er »A/S de gode standpunkter« – tænkte De Dem et eller andet liberalt?

L: Ja, jeg plejede tidligere at være noget i retning af en borgerrets-tilhænger, men det er jo ikke rigtig i vælten mere.

E: Nej, det passer, det er ikke rigtig på mode mere, og nu lider De sådan af et moralsk tomrum?

L: Ja, jeg er ude efter noget rigtig pænt, som kan træde i dets sted.

E: Javel, De ønsker noget liberalt, som blot ikke er *ansvarsløst*, må jeg vise Dem vort udvalg om Vietnam?

L: Hm, måske noget lidt mindre *vovet*!

E: Åh, vi har nogle vidunderlige sikre ting om Vietnam. Alle vore kunder, som har opgivet borgerrettighederne, fortæller os, at et standpunkt om Vietnam er lige netop det, de trænger til for igen at føle sig retskafne.

L: Jeg vil blot sige, at jeg meget

nodig vil spille min forurettelse på en anden fuser.

E: Det vi anbefaler er et standpunkt, der ligger blot en kende til venstre for præsidentens. De er indforstået med hans *motiver*, men ikke med hans *metoder*.

E: Åh, det var netop det standpunkt, jeg tog til McCarthy – og det var en tolvser.

L forlader butikken med en plakat, hvorpå der står: »*Bare en lille smule mindre bombning!*«

E: De ser smart ud med den!

L: Ja, jeg har allerede glemt netop.

»DET VILLE være forkert at sende amerikanske menige soldater ud i Indokinas mudder og dynd i et blodigt bakkanal for at opretholde kolonialismen og den hvide mands udplyndring i Asien« — udtalte senator Lyndon B. Johnson engang i 1955.

★

250.000 børn er siden 1961 dræbt i Vietnamkrigen. Over 750.000 er såret, lemlæstet eller brændt af napalm.

DET TYSKPRÆGEDE canadiske blad »Montrealer Nachrichten« for 19. februar 1966 rapporterede at 2500 vesttyske såkaldte »teknikere« var ankommet til Syd-Vietnam. Det fortsætter med følgende »... at antallet af tyske officerer, korporaler og menige soldater, som for øjeblikket er i Syd-Vietnam, stiger som følge af en privat rekruttering«. Bladet meddeler intet om identiteten af rekrutteringsagenturet. (Das Andere Deutschland, nr. 5, 1966).

DEN AMERIKANSKE komiker Bob Hope er rejst til Vietnam. Præsidenten sagde til Hope, at uden hans vittigheder »ville krigen ikke være en rigtig krig«, hvilket hentyder til hans optræden under den anden verdenskrig. Hope har haft stor succes i Saigon, hvor han har optrådt for 10.000 soldater: »De brølede af latter, da han kaldte USA's bombetogter mod Nord-Vietnam for den bedste oprydning af slumkvarterer, som de nogensinde havde haft.« (Citeret efter News Week, 10-1.)

JULI-AUGUST . 25. ARGANG 1966 - 1967

Bertrand Russell Den eneste hæderlige politik i Vietnam

Nedenstående artikel, hvori Bertrand Russell drager historiske paralleller mellem den anden verdenskrig og krigen i Vietnam, blev offentliggjort i det amerikanske tidsskrift The Minority of One's, juni-nr., hvorfra vi bringer det.

USA MÅ TVINGES ud af Vietnam omgående og betingelsesløst. Der er mindst fire vigtige grunde til, at en sådan politik må presses igennem. For det første begår USA krigsforbrydelser i Vietnam. Disse er blevet dokumenteret så ofte af vestlige observatører, at det ikke er nødvendigt her at opremse dem. Det må være nok at sige, at de gentagne avisrapporter om kemisk krigsførelse, gaskrig, koncentrationslejre, vilkårlig henrettelse af civilpersoner, tortur og oprørende grusomhed er blevet så almindelige, at vi står i fare for at overse disse forbrydelsers virkelige karakter: Det er krigsforbrydelser, der begås i vort navn, på vore vegne, med vore penge og med vor billigelse.

For det andet har USA ingen ret til at være i Vietnam. Den »regering« i Saigon, som, det fortæller man os, har inviteret US-tropper, er ikke mere lovlig, end den er repræsentativ. De ærgerlige generaler, som formelt regerer en brøkdæl af Sydvietnam på USA's vegne, er ikke andet end efterkommere i lige linie af den tidligere franske marionet-»regent«. USA har simpelt hen fortsat den franske politik, nemlig at udvalge sig en »sikker« kandidat og påtvinge landet denne ledelse i så høj grad, som væbnet magt og udenlandske penge gør det muligt.

For det tredje er Washingtons snak om at »afvise aggression« ikke andet end skamløs Orwellsk bedrag. USA brød Genève-aftalerne, forhindrede frie valg og den lovede genforening med Nordvietnam, inddrog Sydvietnam i sit kontrolområde, lod som om den 17. breddegrad var en national grænse og Nordvietnam et fremmed land og har gang på gang været ude af stand til at dokumentere sin påstand

om massiv kommunistisk infiltration fra Nord. Først for ganske nylig, efter at sydvietnameserne var blevet slået i et antal, der overstiger 1000 pr. uge, kom der bevis for en betydelig hjælp til den Nationale Befrielseshær fra Nord. Og dette er naturligvis ikke »fremmed invasion«. Det er en hjælp til landsmænd som kunstigt og ulovligt er blevet afskåret fra dem af en magt, tusinde af mile borte. Det er USA, der har gjort sig skyldig i fremmed aggression.

For det fjerde, hvis vietnameserne skulle miste deres uafhængighed blot delvis, ville dette opmuntre USA til at mene, at aggression betaler sig og handle derefter på de tre kontinenter. Jeg er modstander af USA's aggression i dag i lige så høj grad, som jeg var modstander af nazisternes aggression i 1939 — og af samme grund: Eftergivenhed over for folk, der begår krigsforbrydelser og åbenlys aggression, betaler sig ikke. Det tjener kun til at skærpe deres appetit. De må isoleres.

DET ER VISSSELIG nyttigt at mindes nazitiden, hvis vi skal forstå det, der sker i Vietnam i dag. Sydvietsnams Nationale Befrielseshær og Nordvietsnams regering, siger Washington, er ikke interesserede i forhandling og afslutning på krigen. Derfor, forklarer de, er krigsansvaret deres. Deres krigeriske holdning, siger US-regeringen, har to mulige grunde: Først den »falske formodning« om, at en sejr er mulig. Denne formodning må de kureres for, om det så skal ske ved hjælp af den mest oprørende grusomhed. Den anden »grund« er, at bag vietnameserne lurer Kina, som ønsker USA's nederlag, og som muligvis kunne blive anmodet om at skaffe sine naboer militær hjælp.

Overfladisk set må man erkende, at denne fortolkning indeholder det minimale antal halve sandheder, som er nødvendig over for en offentlig mening, som allerede er præpareret af »den kolde krig«s mytedannelser. Men fortolkningen kan ikke

holde over for en nærmere analyse. Hvorledes ville befolkningen i USA reagere, hvis, lad os forestille os det, Kina havde en okkupationshær som prøvede at dominere alt syd for San Francisco, Denver, St. Louis og Washington og systematisk bredte ødelæggelse omkring sig i Nordamerika ved luftbombardementer? Hvorledes ville amerikanerne reagere over for en kinesisk invitation til at forhandle om en rimelig ende på den slags krig?

DET ER HER nyttigt at mindes det svar, Hitler fik på sit forsøg på at skabe »imperium«. I 1940 stod Englands overlevelse som nation på spil. Da Churchill bad underhuset om et tillidsvotum til sin nye administration, brugte han et sprog, som med undtagelse af det rent retoriske kunne være Ho Chi Minhs i dag:

»Jeg har intet at tilbyde, kun blod, arbejde, sved og tårer . . . De spørger, hvad er vor politik? Jeg vil sige: Det er krig, krig til søs, til lands og i luften med alle vore kræfter, og hvad magt Gud vil give os. Krig mod et umenneskeligt tyranni, som ikke selv de sorteste punkter i tidligere tiders begrædelige liste over forbrydelser mod mennesket har kunnet opvise. Det er vor politik. De spørger, hvad er vort mål? Jeg kan svare med ét ord: Sejr – sejr for enhver pris, sejr til trods for al terroren, sejr, hvor lang og hård vejen end må være – for uden sejr vil der ikke kunne være overlevelse. Lad os se det i øjnene: Ingen overlevelse . . . Jeg er sikker på, at menneskeheden ikke vil tåle, at denne vor sag mislykkes. I dette øjeblik føler jeg mig berettiget til at påkalde hjælp fra alle . . . «¹⁾

En måned senere, da faren havde taget til, tog Churchill endnu et skridt, idet han offentlig bad om hjælp fra en fremmed magt:

» . . . Vi vil forsvare vor ø, hvad det så end må koste. Vi vil kæmpe ved kysterne, vi vil kæmpe på landingspladserne, vi vil kæmpe i markerne, i gaderne, på højene – vi vil aldrig overgive os; og selv om det skulle ske, hvad jeg ikke et øjeblik tror, at denne ø eller en større del af den skulle blive undertrykt og udsultet, så vil vort imperium . . . fortsætte kampen, indtil i Guds gode time Den Nye Verden med al sin magt træder frem for at frelse og befri den Gamle.«²⁾

Når man er en imperialistisk magt, bliver befrielseskampe i bedste fald sat i anførselstegn eller mere almindeligt betegnet som kommunistisk aggression. I 1940 var der ingen, der satte spørgsmålstegn ved Englands beslutning om at forblive en fri nation eller ved dets ret til at påkalde fremmed hjælp eller kaldte England stædig, da det stod ene. Churchills første budskab til præsident Roose-

velt efter, at han var udnævnt til premierminister, begyndte kategorisk:

»Her venter vi selv at blive angrebet både fra luften og af faldskærms- og luftbårne tropper og det i nær fremtid, og vi forbeder os på det. Om nødvendigt vil vi fortsætte krigen alene, og vi er ikke bange for det.«³⁾

EN AF DE mere absurde udtalelser, som Lyndon Johnson kom med, mens han var vicepræsident, og som historieskriverne sikkert vil foreholde ham, var den, at kalde Diem for Vietnams Churchill!

Der er ingen tvivl om, at nationalhelten dér er Ho Chi Minh, der så lykkeligt ledede fordrivelsen af de franske kolonialister, og som her nægtet at underkaste sig USA.

Dersom Ho Chi Minh i dag lyder som Churchill i 1940 – har også den følgende udtalelse en kendt tone, og en anden sammenligning kan drages:

»I denne time føler jeg det som min pligt over for min egen samvittighed at appellere til rimeligheden og den sunde fornuft (blandt fjenderne) som andre steder. Jeg anser mig selv for at være i en situation, hvor jeg kan udtale denne appel, da jeg ikke er en besejret fjende, der beder om begunstigelser, men sejrherren, der taler i fornuftens navn. Jeg kan ikke se nogen grund til at fortsætte denne krig. Det bedrøver mig at tænke på de ofre, den må kræve . . . Muligvis vil man (fjenden) fejde denne min udtalelse til side ved at sige, at den kun er affødt af frygt og tvivl om en endelig sejr. I så tilfælde har jeg lettet min samvittighed med hensyn til det, der vil komme.«

Dette er ikke præsident Johnson, som henvender sig til Hanoi. Det er Hitler i Reichtag, efter at nazisterne havde løbet Frankrig over ende, der giver, hvad han kaldte et »fredstilbud« til England.«⁴⁾

Denne gestus blev fulgt op med stor diplomatisk aktivitet af nazisterne, men ingen lod sig narre. I en radiotransmission 3 dage senere fejede den engelske udenrigsminister Hitlers »opfordring til at kapitulere over for hans vilje« til side og proklamerede, at »vi ikke vil ophøre med at kæmpe, før friheden er sikret«. Churchills egen kommentar er oplysende:

»Naturligvis ville Hitler blive meget glad for at bringe krigen til ophør efter at have underlagt Europa sin vilje ved at sikre sig Englands godtagelse af det, han har gjort. Det var faktisk slet ikke noget fredstilbud, men iver efter at få England til at opgive alt, hvad vi var gået ind i krigen for at bevare.«⁵⁾

Som svar på en forespørgsel fra den svenske konge forkastede den britiske regering formelt Hit-

1) 13. maj 1940. Forslaget blev enstemmigt vedtaget.

2) Underhuset, 4. juni 1940.

3) 15. maj 1940.

4) 19. juli 1940.

5) Den Anden Verdenskrig, bind II, kap. 13.

lers »tilbud« ved at opremse nazisternes forbrydelser over nabolandene, særlig Belgien og Holland, »til trods for alle de forsikringer den tyske regering har givet dem om, at disse landes neutralitet ville blive respekteret«. Disse »frygtelige begivenheder«, som indebar massakre i stor målestok, formørkede historiens blade med en »uudslettelig skamplet«. Den britiske regerings beslutning om at fortsætte krigens vej »med alle til rådighed stående midler mod hitlerismen, til den er helt knust« var blevet så styrket, at »de hellere ville omkomme alle som én i en fælles ruin end svigte eller vige i udførelsen af deres pligt«.

HER OPHØRER analogien, for Churchills og Ho Chi Minhs fredsbetingelser er meget forskellige. Churchill forlangte nazisternes betingelsesløse underkastelse og var ikke tilfreds, før fjendens hovedstad som følge af udbombningen af åbne tyske byer var okkuperet. Ho Chi Minh derimod forlanger intet andet, end at amerikanerne forføjer sig bort. Vietnameserne truer ikke en eneste amerikansk by. De planlægger ikke nogen undertrykkelse af USA. Dersom Englands svar i 1940 var rimelig, hvor meget mere er da ikke Vietnam i dag. Dersom vi skal til at have en standard for Vesten og en anden for vietnameserne, fortjener vi enhver beskyldning for racisme.

Betyder alt dette, at vi ikke skal prøve på at

bringe Vietnam-krigen til ophør? Skal nedslagtningen fortsætte? Vietnameserne ved, at præsident Johnsons forslag om »forhandlinger« er lige så uacceptable, som Hitlers var for England. De alene har retten til deres land – USA har ingen. Dersom vietnameserne skulle tåle USA's invasion i deres land og derpå sætte sig og »forhandle« med dem om, hvor meget Amerika skal beholde eller kontrollere, så ville jo aggression blive lovlig og opmuntret.

Vietnameserne har allerede prøvet forhandlingsmulighederne ved konferencebordet i 1946 og igen i 1954. Først udnyttede franskmændene, siden amerikanerne, dette deres inderlige ønske om fred ved totalt at ignorere alle overenskomsterne. Dette tålmodige og heroiske folk vil denne gang – det håber jeg af hele mit hjerte – vinde uafhængighed. Det er vor pligt, alle vi i Vesten, som skatter retfærdighed, at hjælpe til med at formindske den pris, de skal betale for den. Jeg appellerer til amerikanerne, som aldrig i deres levetid har haft en okkupationshær på deres jord og aldrig har lidt under systematisk ødelæggelse af deres land fra luften, at bruge deres fantasi til at forstå det, som sker i Vietnam. USA's regering er faldet i hænderne på krigsforbrydere, som må standses, før det er for sent. Verdensopionen kan endnu hjælpe med til at virkeliggøre den eneste hæderlige løsning: USA må tvinges ud af Vietnam omgående og uden betingelser.

SÆRNUMMER

NOVEMBER 1966

Amerikanerne ønsker i virkeligheden ikke forhandling

HANOIS synspunkter får vi i reglen kun sparsomt besked om: I National Guardian (New York 16-7-66) refererer den australske journalist Wilfred Burchett sine samtaler med de nordvietnamesiske ledere vedrørende de amerikanske fredsforslag (*som jo ikke er ændrede, siden disse samtaler fandt sted*).

I Hanoi siger man:

»... Det er givet, at Hanoi aldrig vil forhandle eller reagere på noget forslag om forhandlinger, så længe de amerikanske bombardementer fortsætter. De vil heller ikke gå til forhandling under en midlertidig standsning af bombardementerne. Dette ville betyde, at de bøjede sig for magt

og forhandlede under tvang, fordi resultatet af en midlertidig standsning af angrebene logisk ville være, at hvis Hanoi påbegyndte forhandling, men ikke accepterede Amerikas betingelser, ville bombardementerne begynde igen. Vietnameserne forlanger absolut og ubetinget standsning af luftangrebene. Deres fortsættelse og selv en midlertidig standsning med trussel om genoptagelse opfattes af lederne i Hanoi således, at amerikanerne i virkeligheden ikke ønsker forhandling, men blot ønsker at foregøgle den øvrige verden, at de gør det.

Når vietnameserne taler om forhandlinger med USA, ser de kun på den mulighed inden for rammerne af en almen konference baseret på Genève-overens-

komsterne, og efter at USA har vist deres oprigtighed ved at begynde på at overholde Genève-overenskomsterne.

Hanois ledere mener ikke, de er urimelige eller krigeriske. Bortset fra at overgive sig i Nordvietnam og forråde Sydvietnam kan de ikke se, hvad andet de kan gøre end fortsætte kampen og fastholde deres betingelser for en løsning. Vi afviser det argument »Magt er Ret« og ligeledes, at fordi amerikanerne har sat sig stærkt og solidt fast i Sydvietnam, skal dette accepteres som en permanent situation...«

★

SYDVIETNAMESISKE handlende og embedsmænd skal alene i året 1965 have overført 200 millioner dollars til europæiske banker – penge som stammede fra den amerikanske hjælp til Sydvietnam. 40 pct. af den ydede hjælp skal være gået i forkerte lommer.

Yankee, go home

Underskriftslisten med krav til USA om standsning af bombardementerne i Nordvietnam har skabt megen aktivitet - også i kredse, som indtil nu har været afventende overfor initiativer i Vietnamspørgsmålet. Listerne har haft til følge, at diskussionerne blusser i dagligstuerne. Samtidig bliver kravet om standsning af bombardementerne af nogle anset for farligt, fordi det er for snævert: hvis nu USA i morgen holdt inde med bombardementerne skulle så vietnameserne være forpligtede til at sætte sig til forhandlingsbordet - og hvis de ikke gjorde det, ville da ikke den vestlige verdens forargelse ramme Vietnam, der ikke vil »yde noget til gengæld«. Det er denne tankegang, Esther Brinch kommenterer i dette indlæg.

Med sit sidste nummer udsendte Frit Danmark den underskriftsliste med kravet STANDS BOMBARDEMENTERNE, der i øjeblikket cirkulerer i hundredtusinder af eksemplarer i Danmark. - Samme krav til den amerikanske regering er rejst i et åbent brev til præsident Johnson fra ca. 3000 professorer ved 86 amerikanske universiteter og colleges, medens ledere af studenterorganisationer fra 200 universiteter og colleges i et møde med Dean Rusk protesterede mod USA's angrebskrig i Vietnam.

De sidste dages pressemeddelelser tyder ikke på nogen vilje fra den amerikanske regerings side til at standse bombardementerne. Tværtimod har man udvidet krigen med beskydninger af Nordvietnam fra krigsskibe i Tonkinbugten.

Hvad kunne der i øvrigt ventes at komme ud af en standsning af de oprørende luftbombardementer? Vil en sådan standsning føre til forhandlinger og fred, eller hvad kræves der, for at freden i Vietnam kan genoprettes?

Vietnam har i tusind år kæmpet for sin nationale uafhængighed og selvstændighed. Den blev dem lovet af en international forsamling i Genève i 1954. Samtidig blev det utrykkeligt erklæret, at Vietnam er et land, kun adskilt ved en foreløbig demarkationslinje. Nordvietnam og Sydvietnam er ét land, én familie, i følge Genèveaftalerne.

Når præsident Johnson siger, han er villig til at forhandle for at genoprette freden, er det derfor ikke med uret, vietnameserne svarer («Vietnam fundamental problems», udsendt af XUNHASABA forlaget i Hanoi dec. 66):

»Fred på hvilken basis? På basis af anerkendelse af vort folks uafhængighed og frihed eller på basis af amerikanernes besættelse af Sydvietnam, som de vil omdanne til en koloni og militær base? Vor præsident Ho Chi Minh har ofte sagt: »Virkelig uafhængighed er nødvendig for en retfærdig fred«. Medens amerikanerne udtrykker ønske om, at vi skal komme til konference med dem, vedbliver de med at sende masser af soldater til Sydvietnam og forstærke deres luftangreb på Nordvietnam. Er det fred eller krig, de ønsker? Ønsker de at forhandle med os eller at vedblive med at angribe os? Et uafhængigt og suverænt folk kan lige så lidt som et menneske med respekt for sig selv føre forhandlinger med en fjende, som lader slagene regne ned over ham. Hvis amerikanerne går ind på at trække deres tropper tilbage fra Sydvietnam, opløse deres militære baser, standse deres aggression i Sydvietnam, definitivt og ube-

tinget gøre en ende på deres bombardementer på Nordvietnam, vil frie forhandlinger kunne finde sted på lige fod.«

På et spørgsmål om Vietnam ikke kan tilbyde noget til gengæld og hjælpe amerikanerne til ikke at tabe ansigtet, svarer vietnameserne:

»Hvilke indrømmelser vi kan tilbyde! Vi har aldrig angrebet USA. Vi levede i fred i vort land, og vi har kun kæmpet for vore lovhjemlede rettigheder, vor uafhængighed, vor frihed. Vi har aldrig gjort sådanne indgreb i USA's rettigheder, at vi skulle behøve at byde dem noget til gengæld. Vi kan afgjort ikke tilbyde dem at ofre, hvad der for os er det dyrebareste af alt, for at de ikke skal tabe ansigtet... Er der noget mere skammeligt end at være angribere? Er det retfærdigt at bede et offer for angreb om at yde sin angriber kompensation?«

Og heri har Vietnam efter min mening så evig ret! USA har ved deres anvendelse af tortur, mord på civilbefolkningen, bombning af skoler, hospitaler, beboelseskvarterer m.m., anvendelse af giftige kemikalier, gas og bakteriologiske våben, ladet hånt om internationale aftaler og begået forbrydelser mod menneskeheden. De har brudt deres eget løfte i forbindelse med Genèveaftalerne, forbrudt sig mod De Forenede Nationers pagt og Menneskerettighedernes Erklæring, mod Chartaet for Nürnberg domstolen og for den fjernøstlige domstol i Tokio, mod folkerettens fundamentale principper og et antal konventioner og traktater om krigslove og krigssædvaner. - Der er kun én mulighed for det vietnamesiske folk: Amerikanerne må trække sig ud af Vietnam, eller kampen mod deres forbryderiske angreb må fortsættes.

Esther Brinch.
22.2.1967.

★

EN KRIGSRET i El Paso i Texas dømte d. 22.12.65 en amerikansk løjtnant til to års tvangsarbejde samt afskedigelse uden pension fra hæren for i civil at have deltaget i en demonstration mod krigen i Vietnam. (Peace Press, London 16.2.66).

»VI ER et meget særegent folk. Vi burde være stolte af, hvad vi udretter der (i Vietnam) ved at anvende en ubegrænset militær indsats til gennemførelse af et begrænset politisk formål.« McNamara.

Frit Danmark er et uafhængigt, polemisk og orienterende blad, der sigter på at øge debatten om en række politiske spørgsmål af vidtrækkende betydning.

Vil De orienteres om politik på en anden måde end den officielle, bør De tegne abonnement på Frit Danmark.

Frit Danmark

Klareboderne 6.

Telefon 11 31 47. Giro 4084.

Ansvarshavende redaktør:

Kate Fleron

Kontortid: Hver dag kl. 10-14
Lørdag lukket

Løssalgspis kr. 3,00

Halvårsabonnement . kr. 18,00

For unge under uddannelse
10 kr. halvårligt.

SOLIDARITET MED VIETNAM

Den Sydvietnamesiske Nationale
Befrielsesfronts 5-punkts erklæring
af 22. marts 1965

1. Den amerikanske imperialisme saboterer Geneve-aftalen; den er ansvarlig for kigen, den er den skamløse aggressor, det vietnamesiske folks svorne fjende.

2. Sydvietnams heltemodige folk er besluttet på at forjage de amerikanske imperialister for at befri sit territorium, at oprette et uafhængigt, demokratisk, fredeligt og neutralt Sydvietnam og træde den nationale genforenings vej.

3. Det heltemodige Sydvietnams folk og befrielseskræfter er besluttet på helt og fuldt at opfylde den hellige opgave, de har påtaget sig: at jage de amerikanske imperialister ud for at befri Sydvietnam og forsvare Nordvietnam.

4. Sydvietnams befolkning udtrykker sin dybe taknemmelighed til de fredselskende folk i hele verden for deres beslutsomme understøttelse og erklærer sig beredt til at modtage enhver hjælp fra sine venner i hele verden, indbefattet våben eller militær udrustning af enhver art.

5. Vort folk vil fortsætte sin modige, bevæbnede kamp, fast besluttet på at bekæmpe og besejre de amerikanske eventyrere og de forrædere, der tjener i deres sold.

Den Demokratiske
Republik Vietnams 4-punkts erklæring
af 8. april 1965

1. Anerkendelse af det vietnamesiske folks fundamentale rettigheder: Fred, uafhængighed, suverænitet, enhed og territorial integritet. I henhold til Geneve-aftalerne må den amerikanske regering standse krigshandlingerne mod Den Demokratiske Republik Vietnam og undlade ethvert angreb på dens territorium og suverænitet.

2. Indtil Vietnams genforening ad fredelig vej og så længe vort land forbigående er delt i to zoner, er det nødvendigt at respektere de militære bestemmelser i Geneve-aftalerne af 1954 i Vietnam. Disse bestemmer: Ingen af de to zoner må indgå noget militært forbund med et fremmed land; de må ikke oprette nogen militærbaser eller lade fremmede tropper eller militærpersonel komme ind på deres område.

3. Sydvietnams anliggender må ordnes af dets eget folk efter Sydvietnams Nationale Befrielsesfronts politiske program uden udenlandsk indblanding.

4. Vietnams genforening ad fredelig vej bliver de to zoners befolknings egen sag uden udenlandsk indblanding.

★

Oplysning om de lokale Vietnamkomiteers arbejde og politiske grundlag kan fås hos De Storkøbenhavnske Vietnamkomiteer, Korsgade 49, N. Tlf. 35 35 50.

Åbent brev fra Vietnam

nr. 4-5. årg. 23. juli-aug. 1964

Umiddelbart før præsident Johnson udnævnte Maxwell Taylor, general Angreb, til sin repræsentant på den glørværdige post som »øverstbefalende« i Sydvietnam, og lige efter konferencen i Manila, modtog dette blad et åbent brev til intellektuelle i alle lande, afsendt fra modstandskomiteen mod den amerikanske forfølgelse af intellektuelle i Sydvietnam... Brevet er signeret af Bui Shi Cann, medlem af komiteens permanente bureau, nr. 53 Nguyen Du Street, Hanoi.

I dette brev udtrykker man håbet om, at tiåret for Genève-overenskomsten vil give anledning til fælles overvejelser og fælles kamp mod Amerikas krig mod det vietnamesiske folk – som truer ikke blot andre folk i Indokina og Østasien, men freden i hele verden. (I en ledsagerskrivelse gøres det op, at den amerikanske

intervention i Vietnam i løbet af ti år har kostet 160.000 dræbte vietnamesere, 680.000 har under tortur og andre overgreb gennemgået invaliderende lidelser, og 370.000 holdes fængslede). Man beder om støtte til den skrivelse, som udenrigsministeren i Nordvietnam (DRV) har sendt til Genève-magternes repræsentanter, udenrigsministrene i USSR og i England med en appel om at gøre en ende på aggressionskrigen, at trække alle U.S. tropper, militært personel, våben og andet krigsmateriel bort fra Sydvietnam og lade folket der bestemme over sine egne affærer. Den vietnamesiske udenrigsminister anmoder de medansvarlige ledende folk fra Genève om ved passende foranstaltninger at stoppe USA's krigerske planer og sikre respekten for og den korrekte virkeliggørelse af 1954 overenskomsten i Genève.

VIETNAMINDSAMLINGEN GIRO 1616

Krigen i Vietnam har allerede nu nået en intensitet og vildskab, der overgår den anden verdenskrig. Mens krigen fra 1939 til 1945 omfattede så godt som hele verden, foregår Vietnam-krigen på et meget lille areal med kun ca. 30 millioner indbyggere.

Mens i hvert fald de allierede under den anden verdenskrig i det store og hele overholdt de internationale konventioner om krigsførelse, har USA ved sin intervention i Vietnam ikke blot overtrådt Geneve-aftalerne om dette lands fremtid, men så godt som alle internationale regler for krigsførelse: ved at angribe Nordvietnam uden krigserklæring, ved at anvende krigsgasser og kemikalier, ved tortur og henrettelser af fanger, ved terrorbombninger og terroraktioner mod civilbefolkningen.

Dette er baggrunden for, at langt den overvejende del af verdens befolkninger — også den danske — vender sig mod den amerikanske krig i Vietnam og i stigende grad sympatiserer med det udholdende vietnamesiske folks kamp for selvstændighed.

Tiden er nu inde til at give denne sympati konkret form!

Vietnam-indsamlingen har til formål at samle penge ind til Nordvietnam og den Nationale Befrielsesfront i Sydvietnam.

Den ønsker hermed at støtte den vietnamesiske befolkning materielt, moralsk og politisk og at lægge pres på den amerikanske regering og de kredse i Danmark og andre steder, der støtter den.

Fordi Saigon-regeringen er korrupt, fordi erfaringerne har lært os, at selv et nok så lille bidrag til Ky's regering øjeblikkelig bliver taget til indtægt for den amerikanske krigsførelse, og fordi vi ikke vil være neutrale i denne krig, støtter vi kun de angrebne parter.

Pengene bliver sendt til Vietnam uden nogen form for betingelser om deres anvendelse. De sendes efterhånden, som de indkommer, til den Nationale Befrielsesfronts repræsentation i Praha. Regnskaberne kontrolleres af statsautoriseret revisor H. C. Steen Hansen.

PRÆSIDIUM

Kai Moltke, folketingsmand — Erik Sigsgård, folketingsmand — Poul Kampp, folketingsmand — Holger Vivike, folketingsmand — Bjørn Larsen, folketingsmand — Sv. Kjær Rasmussen, folketingsmand — Gunhild Due, folketingsmand — Hanne Reintoft, folketingsmand — Pia Dam, folketingsmand — Ivan Malinovski, forfatter — Ulla Ryum, forfatter — Tage Voss, forfatter, læge — Broby Johansen, forfatter — Erik Knudsen, forfatter — Hans Scherfig, forfatter — Holger Foss, form. f. bryggeriarbejderne — Svend Svendsen, form. f. malerne — Svend Jensen, form. f. jord- og betonarbejderne — Ruth Løjbert, form. f. kvindernes afd. 5 — Alfred Petersen, fhv. forbundsformand — Christen Amby, borgerrepræsentant SF — Ludvig Hansen, borgerrepræsentant DKP — Chr. Engelsen, byrådsmedlem - Helsingør — Inge Nielsen, byrådsmedlem - Fredericia — Carl Madsen, advokat — Robert Mikkelsen, advokat — Søren Sølvtoft Madsen, sagførerfuldmægtig, Demokratiske Jurister — Berthe Quistgård, skuespillerinde — Ole Willumsen, pianist — Kjeld Ingrisch, sanger — Kate Fleron, redaktør, Frit Danmark — Ebbe Reich, redaktør, Politisk Revy — Niels Lergård, professor — Knud Jespersen, formand for DKP — Ib Nørlund, partisekretær — Gunnar Kanstrup, form. for DKU — Hans Henrik Nielsen, form. for SUF — Karsten Møller, form. f. DSU Kbh. distrikt.

Tilsluttede organisationer: DSU i hovedstaden, SUF landsforbund, DKU landsforbund, Studenteramfundet, Revolutionære socialister, Demokratiske jurister, Frit Danmarks Ungdomsgruppe, De storkøbenhavnske Vietnamkomiteer, Fyns Vietnamkomite, Arbejdsmændenes fællesledelse for Ålborg.

Vietnam-indsamlingen,
c/o Havnearbejdernes Fællesforbund,
Korsgade 49, København N,
giro 1616,
kontortid: Mandag og torsdag kl. 16,30-19,00

Fra Vietnams Frihedsråd

Det amerikanske blad The Minority of One bragte i sit aprilnummer dette galleri af billeder af medlemmer af Den vietnamesiske Befrielsesfronts frihedsråd. General Kragh udtaler ved enhver lejlighed, at der ikke findes »kendte folk« i Befrielsesfrontens ledende rækker. Det må være fra amerikanerne, general Kragh har denne oplysning, (som han selv synes er diskriminerende for Befrielsesfronten), for generalen har vel næppe mange forudsætninger for at bedømme de pågældendes grader af »kendthed«. Under alle omstændigheder må man jo være ukendt, før man bliver kendt, og her skulle en sejrrig bevægelses ledere have de allerbedste chancer, for, når øjeblikket oprinder, at tiltinge sig opmærksomheden. De femten medlemmer af Befrielsesfrontens centrale komité, som her ses, er fra venstre til højre:

Øverste række: Præsidenten, Nguyen Huu Tho, sagfører fra Saigon; professor Nguyen Van Hieu, lærer og journalist; Ybih Aleo, protestant og leder

af Edeh-minoriteten; dr. Phung Van Cung, læge, tidligere høj embedsmand i Diems administration, og Thom Me The Nhem, leder af de buddhistiske munke af Khmer-nationalitet. I midterste række: Mme Nguyen Thi Din, formand for Kvindernes union for national befrielse; prior Thich Thien Hao, præsident for Luc Hoa – buddhisternes organisation; prior Nguyen Van Ngoi, præsident for Tien Thien Cao Dai-sekten; Ho Thu, akademiker af gammel mandarinslægt; mde Nguyen 8hi Bin, i hvis slægt der er tradition for frihedskamp, hendes bedstefader var den vietnamesiske nationalhelt Phan Chu Trinh. I nederste række: Fader Joseph Marie Ho Hue Ba, leder af den katolske sammenslutning i Long Xuyen provinsen; den velærværdige Thich Hung Tu, leder af Luc Hoa-buddhistmunkene; Rochom Briu, leder af Jahai-nationalitet; mde Ma Thi Chu, repræsentant for Kvindernes Union, og Nguyen Ngoc Thuong, lærer og studenterleder. Af en ensidig kommunistisk sammensværgelse får man ikke indtryk.